STJERNEN

143. ÅRGANG · NUMMER 9 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · SEPTEMBER 1994

STJERNEN

SEPTEMBER 1994

På forsiden:
Præsident Howard W. Hunter blev ordineret og indsat som Kirkens 14. præsident den 5. juni 1994. Ældste James E. Faust, en af brødrene i De Tolv Apostles Kvorum, giver os indsigt i profetens liv,gerning og tro i »Præsident Howard W. Hunter: 'Som ørnen på himlen'« (se s. 2).
Foto: Merrett.

Børnestjernens **forside:**
Foto: Denise Kirby.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

SEPTEMBER 1994 • 143. årgang • Nummer 9
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland.

Redaktion: Rex D. Pinegar, Joe J. Christensen
Vejledere: William R. Bradford, Spencer J. Condie, John H. Groberg

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki

International Magazines:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Planlægning: Maryann Martindale
Art Director: Scott Van Kampen
Design: Sharri Cook
Produktion: Reginald J. Christensen, Jennifer Datwyler, Jane Ann Kemp, Denise Kirby
Abonnementafdeling:
Cirkulation: Thomas L. Peterson
Distribution: Joyce Hansen
Marketing: Kent H. Sorensen

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. • DK-2200 København N
Tlf. 31 391366; fax 31 391367

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 • DK-3540 Lynge
Tlf. 42 187727; fax 42 187982

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, UT 84150. Subscription price $ 10.00 per year, $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Subscription information telephone number: 801-240-2947
POSTMASTER: Send address changes to IM at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset • DK-3500 Værløse • Denmark

94989 110

SKIBSKAMMERAT

Som maskinmester på et fragtskib er jeg meget tit væk fra min familie og mit ward hjemme på Filippinerne. Om bord på skibet er jeg til stadighed omgivet af verdslige fristelser. Jeg er taknemlig for, at jeg har mit vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium som bolværk mod disse fristelser.

Jeg er også taknemlig for, at jeg har en trofast og kærlig hustru og to børn, som regelmæssigt sender mig nye numre af *Tambuli (Stjernen* på Filippinerne). Artiklerne og generalkonferencetalerne øger min kundskab om evangeliet og lægger en stærkere grundvold for min tro. Uanset hvor mit skib befinder sig, så er Tambuli min livline til Kirken.

Regino Penaranda
Muntinlupa 2. Ward
Las Pinas Stav
Filippinerne

STYRKER VIDNESBYRD

Jeg imponeres til stadighed af *Der Sterns* (tysk) inspirerede indhold. Især styrker budskabet fra Det Første Præsidentskab mit vidnesbyrd. De oplevelser, som hellige andre steder i verden har, rører mig og tjener som eksempel for mig i vanskelige tider.

Jeg kunne ikke tænke mig at undvære bladet.

Volker Gebhard
Kaufbeuren Ward
München Stav
Tyskland

FRA FØRSTE TIL SIDSTE SIDE

Jeg blev døbt i april 1992, som den første i min familie. Som enlig mor har jeg oplevet en del negative reaktioner på min omvendelse. Men min dåb var en vidunderlig oplevelse, og jeg har aldrig fortrudt, at jeg besluttede at blive medlem af Kirken. Det er herligt at hjælpe min fire-årige datter med at udvikle sit vidnesbyrd.

Jeg finder åndelig støtte i det vidunderlige tidsskrift *Lys over Norge* (norsk). Jeg læser det fra første til sidste side. Min datter elsker børnesiderne. Hver gang vi kigger i vores postkasse, spørger hun, om Børnestjernen er kommet til hende.

Jeg deler bladet med min mor og min søster, som nu er medlemmer af Kirken, og med mine venner, som ikke er medlemmer. De holder alle sammen meget af det. Jeg lægger også eksemplarer af bladet, hvor som helst jeg kan – hos lægen, på færger og så videre – så andre også får mulighed for at læse det.

Eldrid Helén Antonesen
Bergen 1. Gren
Stavanger Distrikt
Norge

EN GANSKE SÆRLIG SAG

Jeg har læst mange bøger, tidsskrifter og aviser, men intet giver mig den inderlige fred og enorme glæde, som jeg opnår ved at læse i *Liahona* (spansk).

Når jeg læser om de ofre, som medlemmer af Kirken yder, så indser jeg, at vi, trods de store afstande der adskiller os, er forenede i en ganske særlig sags tjeneste. Nemlig det inderlige ønske, vi alle har om at dele evangeliet med andre og arbejde sammen i dette vidunderlige værk.

Juan Heredia
Pianntini Gren
Santo Domingo Independencia Stav
Den Dominikanske Republik

PRÆSIDENT HOWARD W. HUNTER
»SOM ØRNEN PÅ HIMLEN«

I femtenårsalderen blev Howard W. Hunter den anden Eagle Scout i Idaho, *herunder.* Siden har han nået endnu større højder i tjeneste og tro som et særligt vidne om Jesus Kristus.

Præsident Hunter er et af de kærligste, mest Kristuslignende mennesker, vi nogensinde har kendt. Hans åndelighed er så dyb, at den næsten er bundløs. Præsident Hunter har været under Herren Jesu Kristi vejledende påvirkning som hans særlige vidne i så mange år, at hans åndelighed er blevet usædvanlig sleben. Den er kildevældet for hele hans væsen. Han er stille omkring alt helligt, ydmyg over for alt helligt og forsigtig, når han taler om alt helligt. Han har en indre fred, ro og en ædel sjæl, der er enestående blandt Guds børn. Hans intense lidelser ved mange lejligheder har været som »metalsmelterens ild,« hvilket har tilladt ham at blive Guds rene kar og profet på jorden i denne tid.

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

I sin første udtalelse til pressen som den fjortende præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sagde præsident Howard W. Hunter bl.a.:

»Jeg har udgydt mange tårer og har søgt min himmelske Fader i oprigtig bøn med et ønske om at leve op til den høje og hellige kaldelse, der nu er min.

Min største styrke i disse timer og i de sidste par dage har været mit vedvarende vidnesbyrd om, at dette er Guds værk og ikke menneskers, at Jesus Kristus er det bemyndigede og levende overhoved for denne Kirke, og at han leder dette værk i ord og gerning. Jeg vier mit liv, min styrke og min hele sjæl til fuldt ud at tjene ham ...

Til Kirkens medlemmer i alle lande i verden og til alle mennesker sender jeg min kærlighed ... Jeg beder om, at vi vil behandle hinanden

PORTRÆTFOTO: MERRETT

Howard var et mildt og glad barn. Her ses han 8 måneder gammel, omkring 1 år gammel samt to år gammel.

med mere venlighed, mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og være mere tilgivende ...

Jeg opfordrer også Kirkens medlemmer til at bruge Herrens tempel som det store symbol på deres medlemskab og den himmelske ramme for deres helligste pagter. Det ville opfylde mit hjertes højeste ønske, hvis hvert eneste medlem af Kirken var værdig til at komme i templet. Jeg ville da håbe, at hvert eneste voksent medlem ville være værdig til – samt have – en gyldig tempelanbefaling, selv om afstanden til et tempel ikke muliggør en omgående eller ofte brug af det.«[1]

Derefter kom præsident Hunters to rådgivere med deres korte kommentarer. Førsterådgiveren, præsident Gordon B. Hinckley, sagde: »Tak, præsident Hunter. Det er en ære at virke i enhver kaldelse i denne kirke, og det er en særlig ære og et privilegium at arbejde sammen med præsident Hunter, som jeg har kendt indgående de sidste 33 år. Han er en mand med store evner, en mand med en venlig og høflig optræden og en dyb hengivenhed for Herrens værk. Der skal gøres meget for at bringe dette værk ud til hele verden, og vi vil yde vores bedste, når vi arbejder sammen med vores elskede leder.«

Præsident Hunters andenrådgiver, præsident Thomas S. Monson, sagde: »Præsident Hunter, jeg ser frem til at kunne tjene med dig i præsidentskabet som din andenrådgiver. Vi har haft et nært samarbejde i mere end 30 år, hvor jeg har siddet blandt De Tolv. Jeg ønsker, at alle skal vide, at du har mange talenter. Du viser stor barmhjertighed. Og du er en leder, hvis hjerte går ud til de sultne, de hjemløse og i Mesterens ånd har dit store ønske altid været at opløfte andre til ham. Må Gud velsigne dig i dit hverv.«

At forsøge at beskrive denne charmerende, karismatiske og usædvanligt dygtige præsident Hunter er næsten som at forsøge at beskrive »ørnens færden på himlen.«[2] De nedenstående linier er et forsøg på at vise, hvordan han har bredt sine vinger ud i et liv, der strækker sig over 86 år.

Som ung mand på 22 år modtog Howard sin patriarkalske velsignelse. I den fik han at vide, at han var en person, »som Herren kendte forud,« som havde udvist »store lederevner blandt himlens hærskarer,« og at han var blevet ordineret »til at udføre et vigtigt værk på jorden ved tilvejebringelsen af [Herrens] hensigter med hensyn til hans udvalgte folk.« Han blev lovet – baseret på hans trofasthed – at han ville blive velsignet med »intelligens fra det høje,« og at han ville »beherske verdslige færdigheder og undervise i verdslig visdom såvel som at være en præst for den højeste Gud.« Han blev fortalt, at han ville bruge sine talenter til at tjene Kirken, at han ville sidde i dens råd, og at han ville blive kendt for sin visdom og retfærdige afgørelser.[3] Howard Hunters velsignelse minder om Herrens ord til profeten Jeremias: »Før jeg danned dig i moders liv, kendte jeg dig, før du kom ud af moders skød, helligede jeg dig; jeg gjorde dig til profet for folkene.«[4]

Præsident Howard W. Hunters nedstammer fra trofaste forfædre, som kom fra Skotland, Skandinavien og USA. John Hunter, hans oldefar, boede i Paisley i Skotland, hvor han fremstillede stof og tekstiler; han emigrerede til USA, kom til Salt Lake City og grundlagde en transportvirksomhed. Nancy

Howard var glad for at vokse op i Boise, Idaho, sammen med sin yngre søster og fortrolige veninde, Dorothy, *herover.* Dorothy sagde, at hendes bror (*herunder* i tolvårsalderen) var en fredsstifter.

Hatch, hans oldemor, skrev på et tidspunkt i sin dagbog: »Jeg tog hen for at høre mormonprædikanten (Joseph Smith) med stor agtpågivenhed i håb om ikke at blive vildledt. Hans emne var Kristi andet komme. Jeg fik et vidnesbyrd om, at han talte sandheden, og at Joseph Smith virkelig var en profet, kaldet og ordineret af Gud til at udføre et stort værk, fordi han havde frembragt sandheden, som den blev forkyndt af Jesus Kristus og hans apostle. Jeg bad om at blive døbt.«[5]

I 1904 rejste Nellie Marie Rasmussen, som senere blev præsident Hunters mor, fra sit hjem i Mount Pleasant i Utah for at besøge en tante i Boise i Idaho. Under opholdet der mødte hun John William Hunter. De så meget til hinanden de næste to år, men da han ikke var medlem af Kirken, og Nellie ikke ønskede at gifte sig uden for Kirken, rejste hun hjem til Mount Pleasant. Men John blev stædigt ved, og de blev gift den 3. december 1906. Parret flyttede til Boise, hvor de lejede et lille hus på Sherman Street. Howard William Hunter blev født i Boise den 14. november 1907, og hans søster Dorothy blev født to år efter.

Præsident Hunters søster, Dorothy Hunter Rasmussen, er fornylig afgået ved døden, men hun huskede denne lille oplevelse fra deres barndom. »Howard ønskede altid at gøre noget godt og at være god. Han var en vidunderlig bror og passede godt på mig. Han var venlig over for vores mor og far. Howard elskede dyr, og regelmæssigt kom han hjem med omstrejfende hunde og katte.« Der gik en vandingskanal langs huset, og en dag smed flere drenge fra nabolaget,

som ikke var medlemmer af Kirken, en killing i kanalen. Den kom op, hvorpå de smed den ned igen. Det gjorde de igen og igen, indtil de var trætte af legen. »Howard kom forbi og samlede killingen op; den lå der næsten død, og han tog den med ind. Mor var bange for, at den var død, men de svøbte den i et tæppe og lagde den i nærheden af den varme ovn og plejede den.« Den overlevede, og de beholdt katten i årevis. »Han var altid så venlig,« fortalte Dorothy. »Hele mit liv har jeg aldrig set min bror gøre noget forkert.«[6]

Dorothy husker, at han var venlig over for ældre og opmærksom på deres behov. Hun fortalte: »Da vi var små, plejede vi at få mælk fra nogle mennesker, der havde nogle køer. Det var hver aften en hel lille rejse for at hente mælk. Vi bar mælken i nogle lærredssække, der kunne rumme tre liter. Der boede en enke i nærheden af os, og vi gav altid hende lidt mælk.«[7]

Dorothy og Howard var tæt knyttet til hinanden. »Der var kun os to,« skrev Dorothy. »Han var altid god ved mig – en af disse supergode brødre. Vi boede ikke langt fra Boise-floden, og for at komme derhen måtte vi krydse nogle marker og nogle pigtrådshegn. Jeg var vældig ophidset en dag, så mor spurgte: ›Hvad er der i vejen?‹

Jeg svarede: ›Han holdt pigtråden oppe i længere tid for Beatrice end for mig.‹«[8]

»Howard havde altid travlt med noget; han havde altid et arbejde. Han solgte aviser, gjorde alt muligt, vandt en xylofon. Vores forældre havde en stor stue, og langs en væg havde Howard alle sine instrumenter – han havde absolut gehør. Om morgenen, før skolen

John og Nellie Hunter samt deres to børn, Howard og Dorothy, på en køretur i 1919 i deres nye bil, *herover.* Howard tog på en meget længere tur til Orienten i 1927 som leder for sit eget orkester, *herunder.*

Howard mødte Clara (Claire) May Jeffs ved en fest i Kirken i 1928. De blev gift i templet i Salt Lake City den 10. juni 1931.

begyndte, deltog han også i ekstraundervisning, hvor han lærte at indramme billeder.«[9] En anden hobby i drengetiden var at få fat i vækkeure, der var i stykker og derfor var smidt ud. Han skilte dem ad, reparerede og smurte dem og fik dem til at virke. Så solgte han dem og tjente til lidt lommepenge.

Et arbejde, som Howard prøvede, var at sortere citroner. Han skulle adskille de grønne fra de gule. Det var en af de få opgaver, han slet ikke kunne magte – for han var farveblind og kunne ikke se forskel! Pudsigt nok gik han senere hen og blev lidt af en ekspert på bananer.

Selv om Howard og hans søster Dorothy var tæt knyttet til hinanden, var deres temperament forskelligt. Dorothy betragtede sig selv som lidt vanskelig engang i mellem og kom af og til i vanskeligheder; men hun hævdede, at Howard altid var sød, dannet og en fredsstifter. Og hans opførsel, selv som dreng, fik kvinder til at bemærke: »Bare min søn opførte sig sådan.«

Da Howard gik i High School voksede hans interesse for musik, især da han vandt en xylofon af træ. Femten år gammel dannede han sit eget orkester – Hunter's Croonaders – som spillede til de fleste high school-fester i Boise. Da han fik sin eksamen fra High School, spillede han og orkestret på et krydstogtsskib, der i 1927 sejlede til Det Fjerne østen. Hans far blev døbt på dette tidspunkt.

Howard tjente gode penge med orkestret på skibet, og han købte en Ford sportsvogn. Den var hverken en luksusmodel eller en ny bil, og den voldte ham problemer allerede dagen efter, han købte den. Men da han var god til mekanik, brugte han de næste to dage til at reparere den. Han har været gør det selv-mand lige siden. I 1980'erne, da han var midt i halvfjerdserne, kørte han rundt i en stor hvid bil, der næsten havde status som veteranbil, og efterhånden som delene skulle udskiftes, kunne han ikke få reservedele. Bilen havde stor affektionsværdi for ham, så han fremstillede selv delene på udstyr derhjemme.

Kort efter Howard vendte hjem fra Asien i 1927, besøgte han Ned Redding – en ven, som boede i det sydlige Californien. Efter alvorlige overvejelser besluttede han at blive og søge at skabe sig en karriere. Han fik i 1928 arbejde hos Bank of Italy (som senere blev til Bank of America) og gik på college om aftenen.

Den samme Ned Redding præsenterede Howard for en ung dame ved en M-Mænd og Gleaner-fest i Wiltshire Ward den 8. juni 1928. Hun hed Clara (Claire) Jeffs. Howard følte sig straks tiltrukket af hende, og han sagde til Claire: »Hvorfor går du aldrig ud med mig?« Hun svarede: »Hvorfor spørger du mig ikke?« De begyndte snart at komme sammen. De blev forlovet først på året i 1931 og blev gift den 10. juni samme år.

En sommer under den store depression var Howard og Claire på en campingtur, *til venstre,* mens Howard malede vejbroer. Flere jobs førte Howard ind i juraen og ind i bestyrelser for flere forskellige firmaer. Hans store kærlighed var hele tiden hans familie, *til højre* – Claire og sønnerne, John og Richard. Præsident Hunter har nu 18 børnebørn. Gennem årene vedligeholdt han sin kærlighed til musik, *herunder,* og spillede ofte for venner og familie.

Efter deres forlovelse bestemte Howard sig for at opgive musik på professionelt plan, og de satte nye mål omkring ægteskabet og familien. Siden da har han kun spillet ved familiesammenkomster.

Depressionen i 30'erne blev værre i de første år af deres ægteskab. For at tjene penge solgte Howard sæbe som dørsælger, arbejdede som landmåler og malede broer for Claires far, som havde en industriel malervirksomhed. Howard og Claire blev forældre den 20. marts 1934, da Howard William Hunter jun. blev født. Men den sommer ramte tragedien, da lille Billy blev syg. Der var gået hul på en udposning på tarmen, og han døde efter en operation.

Samme år, 1934, lykkedes det for Howard at få et arbejde hos Los Angeles County Flood Control District, hvor han hjalp advokater med bevismateriale og forberedelse af retssager. Med den faste indtægt fra dette job begyndte han atter at studere, og på baggrund af sine erfaringer besluttede han at studere jura. De næste år arbejdede han fuldtids og studerede på fuldtid. Han bestod eksamen i juni 1939 med udmærkelse, bestod eksamenen, der gav ham hans advokatbestalling, og i januar 1940 aflagde han ed og fik ret til at praktisere i Californien. Fra da af var han sikret økonomisk, for han har altid været en dygtig forvalter af alt, hvormed Herren har velsignet ham. Howard W. Hunter er sparsommelig, men er alligevel meget generøs med sin tid og talenter over for alle, som møder ham.

Det »vigtige værk,« der er nævnt i hans patriarkalske velsignelse, begyndte i september 1940, kort efter han begyndte en privat advokatvirksomhed, da han blev kaldet som biskop for El Sereno Ward i Pasadena Stav. Han bestred dette embede indtil november 1946.

Familien Hunter havde brug for et større hjem – nu hvor deres to sønner John og Richard var blevet født – og de flyttede i 1948 til Arcadia.

I februar 1950 fik ældsterne Stephen L. Richards og Harold B. Lee til opgave at dele staven i Pasa-

Præsident Hunter har virket i mange kaldelser i Kirken, som biskop, højpræsternes gruppeleder, kvorum, højrådsmedlem i staven og stavspræsident. Han var formand for Sydcaliforniens velfærdsregion og formand for Los Angeles tempelkomité. Den 10. oktober 1959 blev han kaldet som apostel. (*Til højre* ses De Tolv Apostles Kvorum, som det så ud i den sidste halvdel af 1960'erne). Som generalautoritet opfyldte ældste Hunter mange opgaver, deriblandt som præsident for det polynesiske kulturcenter på Hawaii, præsident for Utahs genealogiske forening, og som kirkehistoriker, *til venstre*. Hans ansvar som generalautoritet har bragt ham til mange forskellige steder i verden. *Herunder* ses præsident Hunter, da han besøgte kong Taufa'ahau Tupou den 4. af Tonga i 1968.

dena, og de kaldte Howard W. Hunter som præsident for Pasadena Stav. Han accepterede uden tøven denne kaldelse. Howard W. Hunter har omhyggeligt skrevet dagbog siden sin ungdom, og han skrev denne kommentar: »Jeg kunne sagtens forstå brødrenes bemærkning, da de fortalte os, at vi var blevet valgt på grund af vore hustruers styrke. Claire ... har altid været der med støtte og forståelse i studieårene, mens jeg var biskop, og i hvert eneste embede jeg har siddet.«[10]

Mens præsident Hunter var stavspræsident, var han involveret i erhvervelsen af 200 hektar stor heste-ranch, der skulle anvendes som et velfærdsprojekt. Han undersøgte også mulighederne for tidlig morgen-seminar for high school-elever i Pasadena Stav – en forløber for Kirkens seminarprogram, som det stadig fungerer i Californien.

Howard bevarede en fin balance mellem sit virke i Kirken, sit engagement i lokalsamfundet og sit arbejde, hvor han opnåede en fremtrædende karriere. Et eksempel på Howards omhyggelige, velovervejede indfaldsvinkel til problemer er retssagen, hvor han repræsenterede en sagsøger i et forsøg på at få erstatning for skader på en tomathøst. En naboranch var blevet sprøjtet fra luften, og vinden havde ført kemikalier ind over tomaterne. På rettens anden dag, efter Howards glimrende forelæggelse, tilbød forsvarets tolv advokater en større erstatning, som Howards klient accepterede. Howards evne til at tænke præcist og logisk kombineret med en intuitiv fornemmelse af retfærdighed gjorde ham til en fremragende advokat.

Mens Howard virkede som stavspræsident, talte han til de forsamlede hellige fra Pasadena Stav på en tempeltur til templet i Arizona. Det var Howards 46-års fødselsdag, og han skrev i sin dagbog: »Mens jeg talte til forsamlingen, kom min far og mor ind i kapellet klædt i hvidt. Jeg anede ikke, at min far var parat til at modtage sine tempelvelsignelser, selv om min mor i nogen tid havde ønsket det

inderligt. Jeg blev så overvældet, at jeg ikke var i stand til at fortsætte med at tale ... Det var en fødselsdag, som jeg aldrig har glemt, for på den dag modtog de deres begavelse, og jeg var så priviligeret at være vidne til deres besegling, hvorefter jeg blev beseglet til dem.«[11]

En dramatisk forandring i Howard W. Hunters liv fandt sted den 9. oktober 1959. Han og Claire var rejst til Salt Lake City for at overvære oktoberkonferencen, og Howard fik en besked, hvor der stod, at præsident David O. McKay gerne ville møde ham. Præsident McKay sagde til ham: »I morgen vil du blive opretholdt som medlem af De Tolvs Råd.«[12]

Da ældste Hunters navn var præsenteret ved generalkonferencen, og han var blevet opretholdt, bad præsident Clark ham om at indtage sin plads blandt De Tolv på forhøjningen. Han mindes: »Mit hjerte slog hurtigere, da jeg gik op ad trapperne. Ældste Hugh B. Brown flyttede sig for at give plads til mig, og jeg indtog min plads som det tolvte medlem af kvorummet. Jeg kunne mærke alles øjne hvile på mig og vægten af hele verden hvilende på mine skuldre. Som konferencen skred frem, følte jeg mig ilde til mode og spekulerede på, om jeg nogensinde ville føle, at dette var min rette plads.«[13]

Denne kaldelse kom selvfølgelig som en stor overraskelse, og den medførte store forandringer i ældste Hunters og hans hustru Claires liv. Efter 25 år i Los Angeles forlod de deres bekendte i forretningslivet, Kirkens medlemmer og gode venner i Californien. Men selve beslutningen var let, for ældste Hunter havde længe før fastlagt rækkefølgen af værdier, hvorpå hans personlige, erhvervsmæssige og åndelige valg skulle træffes. At tjene Gud stod øverst på hans liste.

Årene som apostel er både fascinerende og inspirerende. Han har sagt, at hans evne til at yde et nyttigt bidrag er meget påvirket af hans studium og praksis som advokat. I sine konferencetaler og andre taler anvender han ofte logiske følgeslutninger – en metode, han lærte at bruge som advokat – og konklusionerne af hans argumenter er altid af væsentlige evangeliske principper.

Præsident Hunter er en usædvanlig beskeden mand, som aldrig har brudt sig om at være centrum for opmærksomheden. »Beskeden og fordringsløs er han en mand, som først tænker på andres velbefindende. Han foretrækker at være accepteret som en del af en gruppe i stedet for at modtage særbehandling ...

Blandt sin omgangskreds beskrives Howard Hunter som en mand med sund dømmekraft og mild visdom. Han taler sjældent om sig selv og sine præstationer eller beretter om sine personlige følelser. Han interesserer sig for andres bedrifter, følelser og velbefindende ...

De Tolv og de, der arbejder sammen med dem, har lært, at ældste

Som formand for New World Archaeological Foundations rådgivende bestyrelse rejste ældste Hunter til steder i Guatemala og Mexico, deriblandt til Chichén Itzá, *til venstre.* Ældste Hunter førte senere tilsyn med bygningen af BYU's Jerusalem Center. *Herover til højre* inspicerer han grunden i 1983 sammen med ældste Mark E. Peterson. *Til højre* venter præsident Hunter på Jerusalems borgmester, Teddy Kollek, før indvielsen af Jerusalem Center i 1989.

Hunter omhyggeligt afvejer alt, før han kommer med meninger, konklusioner eller løsninger, hvilket utvivlsomt er et resultat af hans juridiske uddannelse. Han lytter omhyggeligt, når andre giver udtryk for deres mening og følelser. Hvis der ikke er konsensus, eller hvis nogen i gruppen stadig er meget imod noget, vil han hellere udskyde sagen end gennemtvinge en afstemning.«[14]

Hans kollega, ældste Neal A. Maxwell har sagt om ham: »Præsident Howard W. Hunter er en ydmyg mand. Han sagde engang nej til et arbejde, som han som yngre virkelig behøvede, fordi det ville betyde, at en anden havde mistet sit arbejde. Det er den samme beskedne mand, som tavst pudsede mine sko, da jeg vågnede efter en lang og støvet dag sammen med ham på en opgave i Egypten. Han havde håbet, at han ikke var blevet opdaget. Ydmyghed kan være til stede midt i hverdagens almindelige gøremål.«[15]

Præsident Hunters opgave som medlem af De Tolv omfattede komiteopgaver ved Kirkens hovedsæde og rejseopgaver til stave og missioner over hele verden. Men en helt ny horisont åbnede sig for ham, da han blev udpeget som formand for New World Archaeologic-

Præsident Hunters resultater og stilling i Kirken har ikke gjort ham modstandsdygtig over for modgang og sorg. Hans hustrus, Claires, lange sygdom og død i 1983 samt hans egne alvorlige helbredsproblemer, har hjulpet med at lutre hans indfølingsevne og tro. Gennem alle sine prøvelser har han forstørret sine opgaver som apostel, *til venstre,* og han har draget nytte af støtte fra Brødrene. I mange år sad han ved siden af ældste Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum, *til højre.* I april 1990 giftede han sig med Inis Bernice Egan, *herunder* i templet i Salt Lake City.

al Foundation. Organisationen bor på Brigham Young University og er en professionel forskerorganisation, der er involveret i arkæologisk arbejde i det sydlige Mexico og det nordlige Centralamerika. Organisationens mål var at søge efter historiske steder med forbindelse til Lehis efterkommere. Nogle af disse udgravninger var meget primitive, og hans opgave førte ham bogstaveligt talt lige ind i junglen. Ældste Hunter lærte at overleve under disse forhold ved at spise kogte æg og bananer.

Præsident Hunter har altid haft en særlig forkærlighed for det hellige land. Det Første Præsidentskab bad præsident Hunter om at lede to særlige projekter i Israel. Det ene var sammen med ældste LeGrand Richards at rejse penge til at bygge Orson Hyde Memorial Garden, som blev indviet i 1979. Det andet projekt bestod i at forhandle om en grund til at huse en afdeling af Brigham Young University, hvor de studerende kunne tilbringe et semester af deres studier. Dette program var begyndt ti år tidligere. Grunde i Jerusalem var meget dyre og vanskelige at erhverve, og da man til sidst fandt en god grund, og lejekontrakten skrevet, modtog repræsentanten for ejeren betalingen for lejemålet og sagde: »Det er mange penge.« Joseph Kokia, Kirkens anerkendte advokat i Israel, svarede: »Ja, det er mange penge, men min familie har boet i Jerusalem i 15 generationer, og den grund, I har fået, er uvurderlig.« På denne uvurderlige grund blev det storslåede Jerusalem Center for Near Eastern Studies bygget på trods af megen modstand. Præsident Hunters nære personlige forhold til Jerusalems borgmester Teddy Kollek og andre ledere gjorde opførelsen af centret mulig. Præsident Hunter indviede Jerusalem Center den 16. maj 1989.

I 1983 gik Clara Jeffs Hunter, ældste Hunters hustru, bort. Flere år tidligere blev hun ramt af et slagtilfælde, som svækkede hende meget. Præsident Hunter sørgede i mange år for hendes behov og gav kærlig pleje med respekt og en usædvanlig hengivenhed uden hensyn til hans eget helbred. Men der var en belønning, for selv om Claire var meget svækket, smilede hun til ham og reagerede på hans hjælp. Den tydelige kærlighed i deres kommunikation var rørende. Vi har aldrig set et så stort eksempel på en mands hengivenhed for sin hustru. Deres kærlighed til hinanden var rig med mange facetter. Kærlighed er tjeneste.

I de efterfølgende år havde præsident Hunter flere alvorlige helbredskriser. Når det var vanskeligt for ham at gå eller tilmed stå op, forbavsede han forsamlingen ved generalkonferencer ved at tale til dem fra en kørestol. Hans blide humor skinnede igennem disse indledende kommentarer: »Tilgiv mig, at jeg sidder ned, mens jeg kommer med et par kommentarer. Det er ikke mig selv, der har valgt at tale fra en kørestol. Jeg har bemærket, at alle I andre også ser ud til at nyde denne konference siddende, så jeg følger jeres eksempel.«[16]

I december 1988, da ældste Hunter havde trukket på de helliges tro og bønner, var han i stand til at gå til rådsværelset i templet, hvor Brødrene holdt møde. I april 1988 stod han ved hjælp af en gåstol på talerstolen for at holde sin konferencetale. Omtrent halvvejs i talen mistede han balancen og faldt bagover. Præsident Monson, ældste Packer og en sikkerhedsvagt fik ham hurtigt på benene igen, og han fortsatte sin tale, som om intet var sket. Ved mødets slutning sagde han med sin velkendte humoristiske sans stadig intakt: »Jeg landede mellem blomsterne!«

Ved det ugentlige møde i templet torsdag den 12. april 1990, da alle punkter på dagsordenen var gennemgået, spurgte præsident Hunter: »Er der nogen, der vil sige noget, som ikke står på dagsordenen?« Ingen sagde noget, så han fortsatte: »Hvis der ikke er andre, der har noget at sige, så tænkte jeg, at jeg godt kunne fortælle jer, at jeg skal giftes i eftermiddag.« Flere gispede, hvorpå han forklarede, at »Inis er en gammel bekendt fra Californien. Jeg har besøgt hende i nogen tid, og vi har besluttet at blive gift.«

Det var en vidunderlig overraskelse for Brødrene, som havde været bekymret over, at præsident Hunter var alene. Og nu hørte de med glæde, at han ville få en ægtefælle, der var udadvendt, varm, hjertelig og venlig. Siden deres bryllup har Inis været en aldrig svigtende støtte for præsident Hunter og sørget godt for ham. Det har været en fryd for ham at have en rejseledsager og at vise hende noget af dimensionerne ved at tjene i Kirken gennem de mange og forskelligartede opgaver og ansvar, som en mand i præsident Hunters position har. Hun har til gengæld oplevet alle de glæder og følelser, som en hustru til en generalautoritet oplever, og hun lærte hurtigt at tale improviseret, da hun gentagne gange blev kaldet til at tale ved kirkemøder og missionærmøder. Søster Hunter er til stadighed en trøst og en glæde for ham.

Præsident Hunter har altid været en viljefast mand. Den 7. februar 1993 var han på Brigham Young University for at tale ved en fireside for 19 stave, som blev udsendt via satellit af Kirkens Uddannelses System. Da præsident Hunter rejste sig for at tale til de næsten 20.000 unge voksne forsamlet i Marriott Center, truede en mand ham og råbte: »Stop omgående!« Manden hævdede, at han havde en bombe og en detonator og beordrede alle til at forlade forhøjningen bortset fra præsident Hunter. Mange gik, men præsident Hunter stod resolut ved talerstolen sam-

Præsident Hunter blev fungerende præsident for De Tolvs Kvorum den 10. november 1985, derpå præsident for dette kvorum den 2. juni 1988. Selv om hans nye ansvar betød mindre rejser, deltog han stadig i vigtige kirkefunktioner uden for Salt Lake City. *Herover* hilser præsident og søster Hunter på medlemmer og missionærer ved en regionalkonference i Sydafrika i 1991.

men med to sikkerhedsvagter. Selv om han blev truet af noget, der lignede en pistol, nægtede præsident Hunter bestemt at læse den nedskrevne udtalelse, som manden gav til ham. Da de studerende spontant begyndte at synge »Hav tak for profeten, du sendte,« blev bombemanden et øjeblik distraheret, og en sikkerhedsvagt kastede sig over ham og overmandede ham. Andre sikkerhedsvagter lagde præsident Hunter på gulvet af sikkerhedshensyn.

Der var naturligvis en del tumult blandt tilskuerne, men der blev snart ret roligt igen. Præsident Hunter samlede sig, og efter et øjeblik gik han for anden gang til mikrofonen og læste den første linie i sin forberedte tale: »Livet består af en hel del udfordringer.« Han standsede, så ud over forsamlingen og tilføjede: »Som det netop er blevet demonstreret.« Derpå fortsatte han sin tale, som om intet var sket.

Præsident Hunter har en bemærkelsesværdig afklaret optræden som taler og en naturlig værdighed. Hans budskaber er altid velovervejede og dybsindige, hensynsfulde og trøstende. Præsident Hunter gav fx i en tale i oktober 1983 denne trøst til forældre, der har problemer med deres børn:

»En succesrig far eller mor er en, som har elsket, en, som har ofret, en, som har bekymret sig for og undervist sit barn og sørget for dets

behov. Hvis du har gjort alt dette, og dit barn stadig er ulydig eller besværlig eller verdslig, så kan det stadigvæk godt være, at du er en succesrig far eller mor.«[17]

De, der har været priviligeret at sidde ved hans fødder, har, som skriften udtrykker det, »undredes« over hans store visdom.[18]

Præsident Boyd K. Packer, der er fungerende præsident for De Tolvs Kvorum, har om præsident Hunter sagt:

»Sommetider har folk spurgt mig om den virkelige Howard W. Hunter: »Du har kendt ham og arbejdet nært sammen med ham i mange år. Hvordan er han i virkeligheden?« Svaret på dette spørgsmål er ganske enkelt: Præsident Howard W. Hunter er præcis det, han synes at være. En stille, klog og ukompliceret mand. Han er behagelig at arbejde sammen med og er hurtig til at anvende humor. Der er kun få mænd, som kender Kirkens lærdomme og retningslinier så godt som ham. Han er aldrig veget tilbage fra at træffe vanskelige afgørelser, og han står fast på sin overbevisning. Jeg har aldrig fundet noget gådefuldt over. Den virkelige Howard W. Hunter er præcis det, han synes at være.«

Og den 5. juni 1994 blev denne ædle mand, som vi har kendt og elsket som præsident for De Tolvs Kvorum, kaldet, opretholdt og indsat som præsident for Kirken. Han har alle de egenskaber, der kræves for at være Guds talerør og leder for hele menneskeheden i denne

Ved et pressemøde, som blev afholdt dagen efter præsident Hunters ordination og indsættelse som Kirkens 14. præsident, udtrykte han sin kærlighed »til alle mennesker overalt« og bad os om »at vi måtte behandle hinanden med større venlighed, mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og tilgivelse«.
Herover taler præsident Hunter ved pressekonferencen sammen med præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, (*til venstre*) og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver.

mægtige æra i verdens historie. Han er en tålmodig mand, som venter på Herren og lytter til hans tilskyndelser. Han er fast, når han skal være fast, og alligevel blid, når han skal være blid. Han har en kvik humoristisk sans og en medrivende hjertelig latter. Han har en fortrinlig hukommelse og en fremragende forstand. Han er en kærlig mand, en hengiven ægtefælle, far og bedstefar – og alles yndlingsonkel. Han er en venlig mand og god lytter, som er levende interesseret i andres behov. Han er Herrens profet i dette årti af denne uddeling.

Enhver, som er bekymret over hans alder eller svigtende helbred, kan være overbevist om, at hans forstand, hjerte og ånd er intakt, ja, bedre end nogensinde. Alle kan opbygges af denne udtalelse fra Orson Hyde:

»Når et menneske er ordineret og udpeget til at lede Guds folk, har han gennemgået prøvelser og har over for Gud og hans folk bevist, at han er værdig til den stilling, han har ... En person, der ikke er blevet prøvet, som ikke har bevist sit værd for Gud, hans folk og for den Højestes råd ... vil ikke træde ind for at lede Kirken og Guds folk ... En, som forstår Ånden og den Almægtiges råd, som kender Kirken og er kendt af Kirken, er den person, som vil lede Kirken.«[19]

Skrifterne minder os om, at »den pligt, der påhviler præsidenten over det højere præstedømme, er at præsidere over hele kirken og at være som Moses ... ja, at være seer, åbenbarer, oversætter og profet og være i besiddelse af alle de Guds gaver, som han udøser over Kirkens hoved.«[20]

I skriften mindes vi endvidere om, at »præsidentskabet over dette højere præstedømme efter Melkisedeks orden har ret til at fungere i alle kirkens embeder.«[21]

Opretholdt af Herren og opretholdt, som han vil blive, af Kirkens medlemmer vil præsident Hunter, som Herrens højpræst, vejlede os i disse sidste dage. Som profeten Esajas har sagt: »Men de, der håber på Herren, får nye kræfter, de får vinger som ørne. De løber uden at blive trætte, de vandrer uden at udmattes.«[22]

Præsident Hunter er et af de kærligste, mest Kristuslignende mennesker, vi nogensinde har kendt. Hans åndelighed er så dyb, at den næsten er bundløs. Præsident Hunter har været under Herren Jesu Kristi vejledende påvirkning som hans særlige vidne i så mange år, at hans åndelighed er blevet usædvanlig sleben. Den er kildevældet for hele hans væsen. Han er stille omkring alt helligt, ydmyg over for alt helligt og forsigtig, når han taler om alt helligt. Han har en indre fred, ro og en ædel sjæl, der er enestående blandt Guds børn. Hans intense lidelser ved mange lejligheder har været som »metalsmelterens ild,« hvilket har tilladt ham at blive Guds rene kar og profet på jorden i denne tid.☐

NOTER

1. Jay M. Todd, *Ensign,* juli 1994, s. 4-5.
2. Ordsp 30:19.
3. Se Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter,* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1994), s. 71.
4. Jer 1:5.
5. Richard Hunter, »Hunter,« ikke publiceret biografisk skitse skrevet til en pjece, der præsenterer Howard W. Hunter Professorship ved J. Reuben Clark Law School på Brigham Young University, 1989.
6. Dorothy Rasmussen, samtale med forfatteren, 23. oktober 1992.
7. Ibid.
8. Ibid.
9. Ibid.
10. Richard Hunter, »Hunter.«
11. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter,* s. 135.
12. Richard Hunter, »Hunter.«
13. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter,* s. 145-146.
14. Ibid., s. 176, 229-231.
15. Neal A. Maxwell, »Meek and Lowly,« i *BYU 1986-87 Devotional and Fireside Speeches,* (Provo: Brigham Young University, 1987), s. 61.
16. *Stjernen,* januar 1988, s. 54.
17. *Den danske Stjerne,* april 1984, s. 113.
18. Se Matt 8:9 (JSO)
19. I *Journal of Discourses,* 1:123.
20. L&P 107:91-92.
21. L&P 107:9.
22. Es 40:31.

EFTER PRØVELSEN KOMMER VIDNESBYRDET

William G. Dyer

Da jeg voksede op, lagde man ikke stor vægt på studiet af skrifterne i vores lille gren, og kun få af de unge havde råd til at have deres egne skrifter. Jeg begyndte på at læse Mormons Bog, men jeg kom aldrig længere end til 1 Nephi. Jeg vidste, at jeg en dag ville være nødt til at læse resten, men jeg blev først rigtig motiveret for det, da jeg kom på mission.

To uger efter at jeg var ankommet i missionsmarken, bekendtgjorde min kammerat, at vi skulle mødes med en familie og undervise dem. Da jeg jo var ny, sagde jeg til min kammerat, at han blev nødt til at føre ordet, så ville jeg yde moralsk støtte.

Den aften mødtes vi med familien og deres venner i deres ydmyge hjem. Jeg fandt en stol godt gemt af vejen bag en stor kakkelovn. Min kammerat gav lektien, og jeg var stolt af hans klare budskab og tilfreds med den måde, gruppen modtog det på. Vi fik lov til at vende tilbage den følgende uge.

Da vi ankom til det næste møde, bemærkede jeg et nyt ansigt – en stor mand i jakkesæt. Han blev præsenteret som familiens præst, og han sagde, at han gerne ville høre, hvad det var, vi fortalte hans sognebørn. Hans fremtoning virkede truende på mig, så jeg skyndte mig at finde min stol bag kakkelovnen.

Min kammerat begyndte på lektionen. Men denne gang blev han hele tiden afbrudt af præsten, som gjorde indvendinger mod alt, hvad min kammerat sagde og forsøgte at tilbagevise det med andre skriftsteder. Jeg kunne intet gøre. Da min kammerat endelig var færdig, rejste præsten sig og fordømte os og sagde, at vi forkyndte djævelske lærdomme, og at vi burde rejse hjem til Utah og trygle Herren om tilgivelse, fordi vi havde bedraget disse mennesker.

Jeg var rystet og forvirret. Den nat fik jeg ikke sovet meget, men jeg traf en fast og klar beslutning. Jeg måtte finde ud af om det, jeg prædikede var sandt. For jeg vidste, at hvis det ikke var det, ville jeg ikke kunne bruge to år af mit liv på noget, som jeg ikke rigtig troede på.

Den næste dag begyndte jeg for første gang på virkelig at læse i Mormons Bog. Jeg læste hver dag, i hver eneste ledig stund. For første gang nåede jeg længere end 1 Nephi. Jeg blev grebet af historien, af nephiternes prøvelser og deres krige mod lamaniterne. Jeg stiftede bekendtskab med Jakob, Enos, kong Benjamin, Ammon, Alma, Mosiah og andre store profeter i den første halvdel af bogen.

Så begyndte jeg at læse sidste halvdel af Almas Bog. Jeg fordybede mig i Almas tale

til sønnen Corianton. Derefter læste jeg Almas prædiken om forsoningen. Aldrig havde jeg læst noget så klart. Det trængte dybt ind i mit sind og mit hjerte. Det var, som om Ånden åbnede mine øjne for ting, som lå langt over min fatteevne. Retfærdighedens og nådens lov stod helt tydeligt for mig, og jeg vidste da, stærkere end nogensinde, at Jesus Kristus i sandhed var verdens Forløser.

Da jeg var færdig med at læse Mormons Bog, vidste jeg, at det Jesu Kristi evangelium, som jeg forkyndte, var sandt, og jeg var stolt over at være en af Herrens missionærer. Det vidnesbyrd, som jeg vandt gennem Mormons Bog, har været været mit livs faste holdepunkt lige siden. □

VORES GENAKTIVERING

Vicente Muñoz Ulloa

Der var engang, hvor min kone, Ceci, og jeg ikke gik regelmæssigt i kirke. Men vi savnede Kirken, og til sidst besluttede jeg at faste og bede for at få at vide, om vor himmelske Fader ville lade os vende tilbage til sin fold.

Kort efter ringede det på døren, mens jeg knælede i bøn. Det var vores grenspræsident, præsident Pinos. Han var kommet for at bede mig om at være rådgiver i grenspræsidentskabet. Min bøn var blevet besvaret, og jeg vidste, at min himmelske Fader stadig elskede mig som en søn. Jeg fyldtes af den indre varme, som kun kommer fra Gud.

Det blev begyndelsen på et dejligt år fyldt med åndelige velsignelser. Grenen fik en institutklasse, hvor vi studerede Lære & Pagter. Ceci sagde, at hun ville hjælpe mig, hvis jeg ville deltage. Nogle måneder senere rejste vores institutlærer, og jeg blev bedt om at overtage klassen.

En af vores lektier handlede om tempelægteskab og stedfortrædende arbejde for de døde. Et par nætter senere drømte jeg, at jeg så min onkel, som var død 19 år tidligere, og min stedfar, som også var gået bort. De syntes at ville bede mig om noget. Jeg hørte noget hviske til mig, at jeg skulle tage til templet, at det er en af Guds befalinger, at man skal indgå tempelægteskab.

Da jeg vågnede, knælede jeg ned og bad min himmelske Fader om at lade os rejse til templet. For yderligere at understrege min beslutning, tog jeg et stykke papir og nedfældede den bøn, jeg lige havde opsendt. »Himmelske Fader,« skrev jeg, »hvis det er din vilje, beder jeg dig om at lade mig rejse til templet sammen med min hustru, Ceci, og mine børn, Diego og Adrianita.« Jeg vækkede min hustru og fortalte hende, hvad jeg havde gjort. Hun græd og gav mig et knus. Hun vidste, hvor svært det ville blive at nå det mål.

Eftersom vi boede i Ambato i Ecuador, var det nærmeste tempel på den anden side af grænsen i Lima i Peru. Det ville være en rejse, der krævede meget papirarbejde, en rejse på 36 timer og økonomiske ofre. Det ville blive hårdt for vores børn, der aldrig havde været ude at rejse, og som var meget livlige. Men vores beslutning blev styrket, da vi fik vores patriarkalske velsignelser.

Den 20. maj 1987 så min hustru, min datter, min søn og jeg endelig templet. Der var englen Moroni med ansigtet vendt mod himlen. Vi følte en inderlig glæde, da min hustru og jeg modtog vores begavelser og blev beseglet til vores børn for tid og evighed! Bagefter udførte vi stedfortrædende arbejde for vore kære.

Hver gang jeg tænker på den oplevelse, får jeg lyst til at vende tilbage til templet. Jeg er så taknemlig for, at vi ikke gik glip af den mulighed for at indgå disse evige pagter. Gud har gengivet sit evangelium, som indeholder tempelordinanserne, fordi han elsker os. Jeg ved, at han lever. □

Vicente og Ceci Muñoz med deres børn, Adrianita og Diego.

FOTO: RAUL FIALLOS

FOTO: HARRY BOHLER

EN JERNRING OM MIT HJERTE

Ursula Fischer

Jeg er født i Meissen i Tyskland i 1929. Mine forældre var almindelige mennesker. Min far var arbejdsløs i mange år, og min mor arbejdede på en fabrik. Da anden verdenskrig brød ud, blev min far straks indkaldt. Og i 1945 blev han krigsfange.

Mine forældre var ikke lykkelige i deres ægteskab, og da far vendte hjem fra krigen i 1947, blev de skilt. Min verden brød sammen.

Jeg var 18 år, da min far flyttede fra os. Jeg boede hos min mor, men vi var tit på kant med hinanden. Ømhed, varme og forståelse var noget, jeg ikke kendte til, og jeg begyndte at miste troen på, at man kunne leve et harmonisk liv. Mit arbejde blev mit et og alt, men jeg havde ikke noget rigtigt indhold i mit liv. Som årene gik, oparbejdede jeg en jernring om mit hjerte.

Da min mor døde i 1991, vældede alle mine smertelige barndomserindringer op i mig. Jeg følte mig ensom, som et fortabt, lille barn.

Kun to måneder senere fandt missionærerne mig. De talte roligt, med forståelse, varme og venlighed. Den ånd, som de udstrålede, trængte ind i mit jernhårde hjerte, og den 11. november 1991 blev jeg døbt.

Siden da har jeg fået fred i mit hjerte. Jeg har lært at bede, at fylde mit sind med skrifterne og at efterleve visdomsordet. Selvfølgelig har jeg meget at lære, men jeg går til det med glæde, for jeg ved, at vor himmelske Fader er med mig hver eneste dag. Han hjælper og vejleder mig. Jeg har langt om længe fundet fred. □

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

143. ÅRGANG · NUMMER 9 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · SEPTEMBER 1994

KOM SÅ,

Verna Turpin Borsky

Det var daggry. Pacha, en lille dreng fra Perus bjerge, trådte ud af sin stråtækte hytte og gik hen til det sted, hvor lamaerne sov. Han fløjtede dæmpet og sagde blidt: »Kom så, lamaer!«

De seks langhalsede, uldne dyr rejste sig langsomt, mens Pacha forklarede dagens program for dem. »Når solen er stået op,« sagde han, »så skal vi med Papá ned til markedet i dalen.«

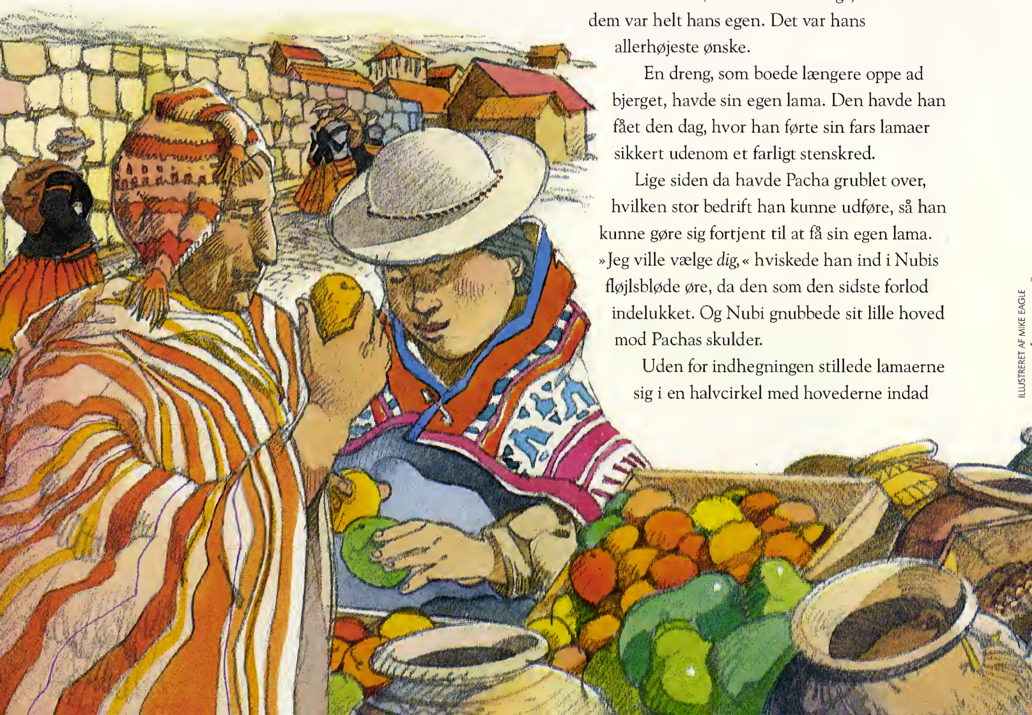
Lamaerne gav ikke en lyd fra sig, men Pacha var sikker på, at de forstod ham. Da de marchede ud af indelukket på en lang række, strøg han dem over den tykke pels og kaldte dem ved navn: »Ocli ... Astro ... Yana ...« Det var brune lamaer med hvidgule pletter, bortset fra Nubi, der var den mindste og yngste. Nubi var helt sort.

Pacha elskede dem alle sammen. De var hans venner, hans kammerater. Han ønskede så inderligt, at en af dem var helt hans egen. Det var hans allerhøjeste ønske.

En dreng, som boede længere oppe ad bjerget, havde sin egen lama. Den havde han fået den dag, hvor han førte sin fars lamaer sikkert udenom et farligt stenskred.

Lige siden da havde Pacha grublet over, hvilken stor bedrift han kunne udføre, så han kunne gøre sig fortjent til at få sin egen lama. »Jeg ville vælge *dig*,« hviskede han ind i Nubis fløjlsbløde øre, da den som den sidste forlod indelukket. Og Nubi gnubbede sit lille hoved mod Pachas skulder.

Uden for indhegningen stillede lamaerne sig i en halvcirkel med hovederne indad

ILLUSTRERET AF MIKE EAGLE

LAMAER!

og ventede tålmodigt på at få bundet oppakningen på ryggen. Pacha og hans far samlede først den tykke pels på dyrenes rygge i et tykt, blødt lag. Det ville danne et godt underlag for deres læs, som ikke ville være så tungt i dag. De flettede kurve, der normalt var fyldt med tørrede majs og hårde bjergkartofler, var i dag fyldt med lamauld.

»Det er god uld. Vi kan bytte den for mange ting, som vi har brug for,« sagde Papá, mens han bandt den sidste kurv fast. Nubi var den eneste, der ikke bar noget læs. Hun var stadig for lille.

Manden og drengen vendte nu ansigterne mod øst og ventede på solen. Vinden var stærk og kold! Pacha skælvede under sin røde og blå poncho og trak huen længere ned om ørerne.

Endelig sås et svagt rosa skær bag den fjerneste snedækkede tinde. »Så er tiden inde,« sagde Papá.

Pacha fløjtede dæmpet og sagde blidt: »Kom så, lamaer!«

Ocli var førerdyr, for den var bedst til at finde vej. Den gyldne klokke om dens hals ringlede. Selvom stien, der snoede sig nedad bjergsiden, var stenet og stejl, vaklede lamaerne aldrig. Pacha holdt sig bag Nubi, som gik bagest. Papá fulgte efter.

Efterhånden som de kom ned i dalen, blev luften varmere. Der var vilde blomster i lilla, gule og røde farver. De kunne se de røde hustage nede i dalen, og kort efter banede de sig vej gennem en smal, kroget gade. Deres sandaler klaskede mod brostene, og lamaernes hove klaprede.

En bil, der tudede i hornet, fik dem til at fare sammen. Men lamaerne traskede videre på rad og række med hævede hoveder. Selv Nubi trippede stolt og værdigt hele vejen ind til markedspladsen midt i byen.

Pacha snuste. »Mmmm!« Hvor duftede det friske brød dog godt! »Mmmm!«

Hvor smagte det dog herligt, da far solgte lidt uld og købte et brød, mens han smilede ad Pachas iver.

Næste stop var frugtboden, hvor de købte store, orangegule papayaer. Længere fremme købte de sukkerrør og salt samt en hyrdekniv til at skære lamaernes uld med og en rund lerpotte til at lave mad i.

Nu havde de kun lige tid til at købe det tøj, de havde brug for: Hvide bukser og nye huer, en rød til Pacha og en hvid til hans far.

»Vi tager resten af ulden med hen til vores ven Don Jacinto,« sagde Papá, »så kan vi købe vores tøj på indendørsmarkedet.« Han førte an ned ad en anden gade til en bygning med buer og søjler udenfor.

Da Papá havde taget så mange bundter uld, som han kunne bære, bar han dem ind i butikken, mens han sagde: »Bliv her ved lamaerne, min dreng.«

Lamaerne lagde sig roligt ned og hvilede sig. Pacha skulle lige til at gøre det samme, da en dreng i landsbydragt løb hen til ham. »Har du ikke hørt det?« råbte han. »Der er væddeløb! Det begynder lige herovre!« Han pegede hen mod et springvand i nærheden.

Det første løb var for drenge på deres alder, forklarede han hurtigt, og det skulle begynde lige straks. Mens han løb hen mod springvandet, råbte han: »Vinderen får en præmie! En flot præmie!«

Tankerne fór rundt i Pachas hoved. Han havde aldrig løbet væddeløb før, men han vidste, at hans ben var stærke af at vandre i bjergene. Hvis han vandt løbet og fik en præmie, så ville han have udrettet noget stort. Endelig var chancen der!

Pachas hjerte bankede vildt. Han begyndte at løbe efter drengen.

Men pludselig standsede han. Lamaerne! De ville ikke kunne forstå, hvorfor han havde forladt dem. Sæt der skete dem noget. Han kunne altså ikke deltage i løbet. Han fik en meget stor klump i halsen. Og så begyndte han at løbe igen, men denne gang tilbage til lamaerne.

Alle seks dyr stirrede på ham med sorte, triste, spørgende øjne. Pacha talte blidt til dem: »Selvfølgelig går jeg da ikke fra jer, lamaer.«

Han bøjede sig ned og gav sorte Nubi et kram. Han krammede og klappede hvert af de uldne dyr. Selv da han hørte det høje knald, der var signal til starten på drengenes væddeløb, blev han hos dem. Da han havde trøstet lamaerne, brummede de blidt.

Så lød en dyb mandestemme: »Hør, Pacha, hvorfor løber du ikke sammen med de andre?« Det var Don Jacinto. Han kom sammen med Papá fra indendørsmarkedet.

Inden Pacha kunne nå at svare, sagde hans far: »Pacha skulle passe på lamaerne. Han kunne ikke gå fra dem, end ikke for at være med i et væddeløb.« Til Pachas store forbavselse virkede Papá glad for, at hans søn ikke deltog i væddeløbet. Pacha følte sig igen let om hjertet.

Don Jacinto havde vendt sig for at se på den uld, som stadig var bundet fast på ryggen af lamaerne. Han fik øje på Nubi. »Sikke en flot, sort en,« udbrød han. »Jeg vil betale ekstra for uld fra den lama.«

Pachas far var tavs et langt stykke tid. Så sagde han: »Den sorte tilhører Pacha nu. Ulden er hans.«

Først troede Pacha ikke sine egne ører. Var Nubi hans? Havde han fået sin egen lama?

Papá vendte sig mod Pacha. »Vores lamaer tjener os trofast. Til gengæld må vi tage os godt af dem, min dreng. Nu da jeg er sikker på, at du forstår det, giver jeg dig Nubi.«

Det varede lidt før Pacha kunne få et ord frem. »*Gracias*, Papá. *Gracias!*« udbrød han. Han så op på Don Jacinto og sagde: »Når Nubi bliver klippet, så skal jeg nok komme ned med ulden til dig.«

Det var på tide at gå hjemad. Solen, der nu varmede godt, ville snart gå ned. Den kolde vind ville vende tilbage. De to rejsende skulle nå frem til deres bjerghytte, inden det blev mørkt på stien. Pacha fløjtede dæmpet og sagde blidt: »Kom så, lamaer!«

Oclis gyldne klokke ringlede. Kurvene, der nu var pakket med nye ting, svajede let på dyrenes rygge.

Pacha holdt sig tæt på Nubi og tænkte over dagens begivenheder. Det havde været et herligt marked, og han havde lært noget, som han altid ville huske: Små gerninger kan være lige så betydningsfulde som store gerninger. □

ÆLDSTE DENNIS

Fra et interview med ældste Dennis B. Neuenschwander fra De Halvfjerds, af Janet Peterson

Jeg elskede Primary og havde mange pragtfulde lærere, som underviste mig i evangeliet. En af dem betød særlig meget for mig. Søster Mary Stevenson var primarylærer i LeGrand Ward i Salt Lake City. En sommer lærte hun os at spille mundharmonika. Hun sagde, at sidst på sommeren skulle vi spille for George Albert Smith, som dengang var præsident for Kirken.

Vi sled hårdt i det, og endelig oprandt den store aften. Inden vi tog hen til præsident Smiths hus, fortalte søster Stevenson os, at vi skulle trykke en profet i hånden. Det ville være en ganske særlig oplevelse, som vi aldrig ville glemme. Hvor var det spændende at være så tæt på en profet!

Præsident Smith syntes meget høj for sådan en lille dreng som mig. Han hilste os med et venligt smil. Vi spillede to eller tre af hans yndlingssange på vores mundharmonikaer. Da vi var færdige, trykkede han hver af os i hånden og takkede for besøget. Søster Stevenson havde ret. Jeg glemte aldrig den oplevelse. Jeg vil altid være min primarylærer taknemlig, fordi hun gav os den oplevelse.

Jeg er taknemlig for alle mine primarylærere, som har lært mig mange andre ting, som har haft en indflydelse på mit liv. Blandt andet deres belæringer om trosartiklerne og deres kærlighed til evangeliet. De vidste, at deres belæringer ville berede mig på at blive missionær og undervise andre i evangeliet.

Kort før min 20-års fødselsdag blev jeg kaldet på mission til Finland, hvor jeg underviste på både finsk og russisk. Jeg elskede at forkynde evangeliet, især på et fremmed sprog. Så da jeg vendte hjem, fortsatte jeg med at læse russisk. Jeg kunne li' sproget og ville gerne undervise i det. Jeg håbede også, at jeg en dag ville

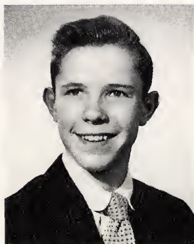
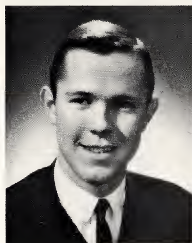
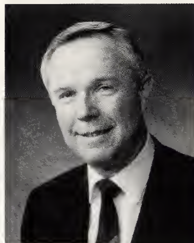
B. NEUENSCHWANDER

kunne forkynde evangeliet i lande, hvor missionærerne endnu ikke havde fået lov til at prædike evangeliet.

Da jeg var færdig på universitetet, fik jeg arbejde i Kirkens Slægtshistoriske afdeling med ansvar for de østeuropæiske lande. Når som helst jeg rejste i Polen, Tjekkoslovakiet, Jugoslavien, Ungarn og andre lande, fornemmede jeg, at tiden snart ville komme, hvor Kirken ville kunne sende missionærer til dem. Der herskede stærke følelser blandt disse folk. De længtes efter den frihed, som de vidste, at andre mennesker i verden havde. De hørte mere og mere om frihed i TV og radio. Folk var trætte af, at de ikke havde mulighed for at løse deres egne problemer eller at opnå det, de gerne ville. I mange lande ville folk også gerne lære mere om vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Disse store forandringer hos folket og andre forandringer i deres regeringer førte til, at evangeliet blev bragt til deres lande.

I 1987 blev jeg kaldet som præsident for Wien Øst Missionen i Østrig, som havde til formål at arbejde med landene i Østeuropa. Da missionen blev oprettet, havde vi kun få missionærer og meget få dåb. I dag tjener mange missionærer i lande som Rusland, Bulgarien, Polen, Ungarn og Grækenland, hvor folk for nogle få år siden ikke kunne tilbede vor himmelske Fader, sådan som de gerne ville. Mange mennesker lytter nu til missionærerne og tager imod Jesu Kristi evangelium.

Mens du går i Primary, vil dine lærere hjælpe dig med at lære trosartiklerne og evangeliet bedre at kende, ligesom mine lærere hjalp mig. Det er vigtigt, at du lærer det godt. Når du bliver missionær, skal du jo undervise andre i evangeliet. Du vil undervise dem i de samme smukke lektioner, som du selv fik, da du gik i Primary. Du vil bære vidnesbyrd om, at Gud lever, at han har et legeme og taler til mennesker, og at der er profeter og apostle på jorden i dag. Disse sandheder har stor

indflydelse på de menneskers liv, som modtager evangeliet. Jeg har set mange menneskers liv ændre sig meget, fordi missionærerne præsenterede dem for evangeliet. Jeg håber også, at du bliver sådan en missionær. □

JEG TILGIVER DIG

Judy Edwards

»Vær gode mod hinanden ... og tilgiv hinanden« (Ef 4:32).

Har du nogensinde haft svært ved at tilgive en eller anden, som har været uvenlig over for dig? Hvis vedkommende kommer hen til dig og siger undskyld, så er det altid godt at sige: »Jeg tilgiver dig.« Men hvis han nu gør noget mod dig igen, hvad skal du så gøre?

I Det Nye Testamente kan vi læse, at Peter engang stillede Jesus et lignende spørgsmål. Peter ville vide, hvor tit man skulle tilgive en, som havde gjort en uret. Han spurgte, om det var nok at tilgive nogen syv gange. Jesus svarede: »Jeg siger dig, ikke op til syv gange, men op til syvoghalvfjerds gange« (Matt 18:22). Mente Jesus virkelig, at Peter skulle tilgive en anden syvoghalvfjerds gange? Skulle Peter så gå rundt med en lille bog eller tavle og skrive ned, hver gang han tilgav nogen, så han kunne holde øje med, hvornår han havde tilgivet syvoghalvfjerds gange? Ældste James E. Talmage, en apostel fra vor tid, fortæller os, at det, Jesus mente, var, at Peter – og alle os andre med – *altid* skulle være villige til at tilgive. (Se *Jesus Kristus*, side 414).

Hvorfor er det så vigtigt at tilgive andre? Da Jesus fortalte Peter, at han skulle tilgive syvoghalvfjerds gange, tænkte han så kun på den person, som skulle tilgives, eller tænkte han også på Peter? Ville det at tilgive andre give Peter fred i sindet?

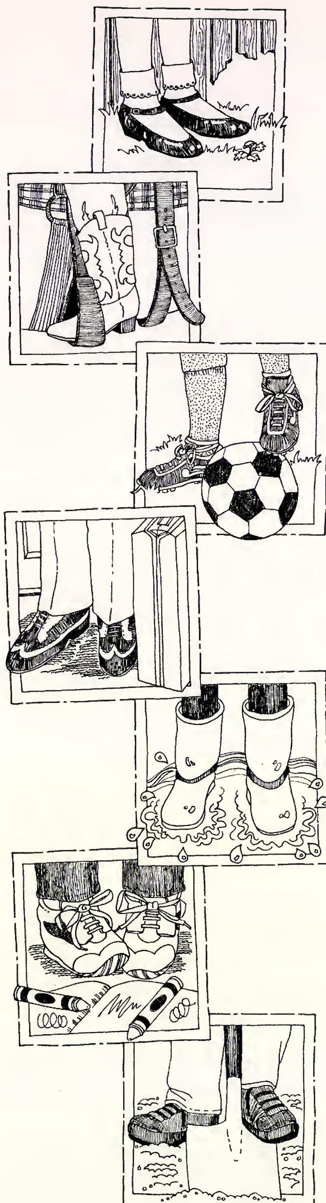
Ja! Jesus vidste, at Peter ville blive velsignet med en følelse af fred, hver gang han oprigtigt tilgav nogen. Tilgivelse giver fred, både til den, der tilgiver, og den, der bliver tilgivet. Jesus lærte os, at vi skulle tilgive andre og være gode mod hinanden, og han var selv et eksempel for os.

Instruktioner

Det vil ofte være lettere at tilgive nogen, hvis vi sætter os i deres sted. Det vil sige, at vi skal prøve at forestille os, hvordan det er at være »i deres sko,« at prøve at forstå, hvorfor de gjorde eller sagde det, de gjorde. Når du læser historierne på næste side, så prøv at finde de sko, som passer til hver enkelt historie, og træk en streg fra skoene op til den situation, som de passer til. Prøv så at »være i de sko« og fuldfør sætningen med en forklaring på, hvorfor vedkommende opførte sig, som han gjorde.

Forslag til fællestid

1. *Skriv »Jeg tilgiver dig« på syv forskellige kort og gem dem rundt omkring i lokalet. Lad børnene finde og tælle kortene. Spørg dem om, hvad de syv kort betyder. Fortæl historien om Peter og Jesus. (Se Matthæus 18:21-22).*
2. *Medbring flere forskellige par sko. Lad hver klasse bruge et par sko til at fortælle en historie om tilgivelse. Eller lad to børn opføre hver historie som et lille skuespil, hvor de prøver at forstå den andens synspunkt. Under samtalen fremviser du et par sandaler og et billede af Jesus og forklarer, at der er tidspunkter, hvor vi bør tilgive andre, selvom vi ikke forstår, hvorfor de handlede ondt imod os, eller selv om den anden ikke siger undskyld. I den slags tilfælde må vi have hjælp fra vor himmelske Fader til at tilgive andre, sådan som Jesus tilgav.*
3. *Syng »Hjælp mig, oh Fader,« første vers (Børnenes Sangbog) og tal om, hvorfor vi har brug for vor himmelske Faders hjælp til at tilgive dem, der gør os ondt, især når vi ikke har lyst til at tilgive dem.*
4. *Lad de mindre børn tegne en tegning, som viser barnet, der tilgiver en anden, til sin Fredsbog. Hver af de større børn kan skrive en personlig oplevelse om at tilgive andre.* ☐

ILLUSTRERET AF DENISE KIRBY

1 Niels ville også prøve at ride på hesten, men hans storebror ville ikke stå af og lade ham ride.
Jeg tror, at Niels kan forstå og tilgive sin storebror, fordi

____

____

2 Lisas far sagde, at han blev nødt til at bryde sit løfte til hende. Han kunne ikke komme til hendes klassefest, fordi han skulle arbejde over.
Jeg tror, at Lisa kan forstå og tilgive sin far, fordi

____

____

3 Michelle hoppede op i en stor mudderpøl og sjaskede Klavs til med mudder.
Jeg tror, at Klavs kan forstå og tilgive Michelle, fordi

____

____

4 Heidis lillesøster, Maria, ville ikke hjælpe med at fange familiens hund, som netop var smuttet ud af haven, da familien skulle i Kirke.
Jeg tror, at Heidi kan forstå og tilgive Maria, fordi

____

____

5 Rie var vred, fordi hendes storebror ikke ville lade hende komme med ud på markarbejde.
Jeg tror, at Rie kan forstå og tilgive sin storebror, fordi

____

____

6 Lars havde lige spillet bolden videre, da en modspiller løb ind i ham og væltede ham omkuld.
Jeg tror, at Lars kan forstå og tilgive modspilleren, fordi

____

____

7 Dorthe kom ind på sit værelse og så sin to-årige lillebror tegne med farvekridt på omslaget af hendes yndlingsbog.
Jeg tror, at Dorthe kan forstå og tilgive sin lillebror, fordi

____

____

Hold Guds befalinger

Ærbødigt ♩ = 46–63

(Vokal eller instr. overstemme ad. lib.)*

F C7 F Gm

1. Hold Guds be - fa - lin - ger. Hold Guds be - fa - lin - ger, thi
2. Vi er Guds kæ - re børn. Vi er Guds kæ - re børn, og

C F Dm G7 C7

det gi - ver tryg - hed, thi det gi - ver fred.
vi her må prø - ves og vi - se vor tro.

F C7 F B♭ (B♭m)

Han vil vel - sig - ne dig. Han vil vel - sig - ne dig.
Tro hans for - jæt - tel - ser; tro hans for - jæt - tel - ser.

F (B♭) G7 F B♭ (Bdim)

Her - rens pro - fet har sagt:
Lyt til pro - fe - ter - ne:
Hold Guds be - fa - lin - ger, thi

F (Dm) G7 C7 F (B♭) F

det gi - ver tryg - hed og fred.

*Overstemmen kan også benyttes sammen med udgaven af denne sang i *Salmer og Sange* nr. 197.

Mosiah 2:22
L & P 59:23

Tekst og musik: Barbara A. McConochie, f. 1940. © 1975 SDH. Ledsagende stemme af Barbara A. McConochie © 1989 SDH. Arr. af Darwin Wolford © 1986, 1989 Deseret Book Company. Anvendt med tilladelse. Denne sang må kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.

ET HELLIGT STED

Jane McBride Choate

Sara forsøgte at stå helt stille på skamlen, mens mor ordnede sømmen på den lange hvide kjole. »Hvor lang tid tager det?« spurgte hun sin mor.

Mor kiggede op på hende og tog to nåle ud af munden. »Det tager lige et lille øjeblik, så har jeg ordnet sømmen.«

»Hvorfor skal vi have hvidt tøj på i templet?« spurgte Sara.

»Templet er et helligt sted,« sagde mor, mens hun satte nålene i stoffet. »Og derfor har vi hvidt tøj på, når vi er der.«

»Jeg glæder mig sådan til på lørdag. Laura siger, at hun ville ønske, at hun kunne tage til templet med sin familie.« Sara så tænksom ud. »Hvorfor bliver Lauras familie ikke beseglet til hinanden i templet?«

Mor smilede. »Lauras forældre blev beseglet til hinanden i templet, dengang de blev gift, så derfor er Laura allerede beseglet til sine forældre. Så nu er jeg færdig.« Mor rejste sig med besvær.

Sara sprang ned fra skamlen for at hjælpe sin mor, som var gravid i syvende måned og derfor havde besvær med at bukke sig og rejse sig. »Hvorfor blev du og far ikke viet i templet, dengang I blev gift?«

»Kom herover, Sara,« sagde hendes mor og klappede på denne tomme plads i sofaen. »Kan du huske, da vi fik missionærlektierne sidste år?«

Sara nikkede. Kort efter at de havde fået alle lektierne, blev hendes forældre døbt. Hun kunne huske den dejlige følelse, hun havde haft, da hun så først sin far og så sin mor stige op af vandet. Næste år, når Sara fyldte otte, skulle far døbe hende.

»Før vi lærte evangeliet at kende, havde din far og jeg aldrig hørt om templer, eller om at man kan blive beseglet til hinanden. Da vi blev døbt, lovede vi hinanden og dig, at vi ville tage til templet og blive beseglet til hinanden, så hurtigt vi kunne.«

»Og så kan vores familie være sammen i al evighed,« sluttede Sara af.

»Netop.«

Sara kunne mærke et blødt puf, da hun trykkede sig ind til sin mor. Hun gjorde store øjne. »Babyen sparkede mig.«

Hendes mor lo blidt. »Det gør babyer sommetider.«

Sara smilede, da hun kom til at tænke på den lille baby. Om to måneder ville hun få en ny lillebror eller lillesøster. Hendes forældre var allerede begyndt at male væggene gule i det ekstraværelse, der skulle bruges som børneværelse. Men hendes smil blegnede, da hun indså, at den lille baby ikke kunne tage med familien i templet på lørdag. »Vi bliver nødt til at vente, mor!«

»Vente på hvad, lille skat?«

»Den lille. Vi kan ikke tage i templet uden ham.«

Men Saras mor så ikke ud til at være bekymret. »Når din far og jeg er blevet beseglet til hinanden, vil alle de børn, vi får, være beseglet til os. Det kaldes at være født i pagten.«

Sara rynkede panden, mens hun prøvede at forstå det, som mor havde sagt. »Så vores baby bliver beseglet til os på lørdag, selvom han ikke er født endnu?«

»Ja, netop.«

Sara gav sin mor et knus. »Jeg elsker dig. Og jeg elsker far og den lille.«

Mor krammede også hende. »Jeg elsker også dig.« Da hun rejste sig, sagde hun: »Kom. Vi må se at gøre den kjole færdig.«

Søndag morgen følte Sara sig særlig glad, mens hun sad ved siden af sine forældre til nadvermødet.

Forsamlingen begyndte at synge åbningsalmen. Tårerne trillede ned ad hendes kinder, da hun begyndte at synge med. »Jeg har familie her på jord, hver og en er god mod mig. Vi vil så gerne være sammen i al evighed.«* □

* *Salmer og Sange*, nummer 194.

EZRA TAFT BENSON

Kellene Ricks Adams

1. Sarah og George Benson var lykkelige, da de fandt ud af, at Sarah skulle have et barn. Det var deres første barn.

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

2. Da Sarah fik veer den 4. august 1899, var både hendes mor og Georges mor der sammen med lægen for at hjælpe. Sarah var taknemlig for deres støtte.

3. Det var ikke nogen let fødsel. Den lille dreng vejede mere end 11 pund! Han trak ikke vejret, da han blev født, og lægen regnede ikke med at barnet ville overleve.

4. Men bedstemødrene nægtede at give op. De opsendte en stille bøn. Igen og igen dyppede de barnet først i koldt og så i varmt vand.

5. Forestil jer, hvor lykkelige de blev, da barnet snappede efter vejret og udstødte et vræl! Deres bønner var blevet besvaret.

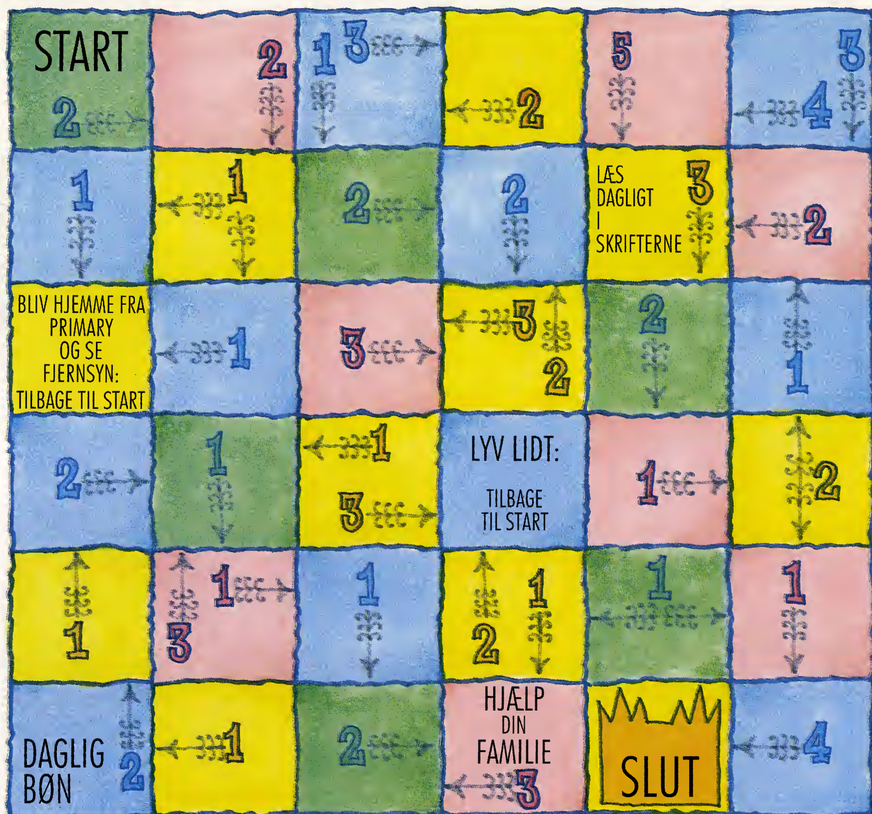

6. Barnet fik navnet Ezra Taft Benson og han blev en stor mand. Da han var 86 år gammel, blev han Kirkens trettende præsident. □

VEJEN TIL TEMPLET

Corliss Clayton

Find vejen til templet. Følg de nummererede pile og ryk det angivne antal felter i den retning, som pilen viser. Hvis der er to pile i et felt så pas på, hvilken en af dem du vælger. Hvis du vælger den forkerte vej, kan det føre dig tilbage til begyndelsen! Ved at nå frem til felterne »Daglig bøn,« »Hjælp din familie« og »Læs dagligt i skrifterne« holder du dig på den rette vej til templet. □

ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY KAWASAKI

SØG KUNDSKAB I SKRIFTERNE: ET LIVSLANGT PROJEKT

I de første tre vers af Mormons Bog præsenterer profeten Nephi sig selv som en, der både lærer og nedskriver evangeliske sandheder: »Jeg, Nephi ... blev derfor undervist i al min faders lærdom; og ... har fået stor kundskab om Guds godhed og hemmeligheder ... Ja, jeg skriver denne beretning ... Jeg skriver den med min egen hånd efter bedste evne« (1 Nephi 1:1-3).

Fordi Nephi var oplært i sine forfædres sprog, kunne han læse deres optegnelser og formidle beretningen om Guds omsorg for sit folk videre til os. Ligesom Nephi må også vi udvikle vores egen evne til at læse og skrive, så vi personligt kan få adgang til skrifterne.

Desværre er det ikke alle Kirkens medlemmer, som besidder eller som til fulde udnytter evnen til at læse og skrive. Derfor har præsidentskabet for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse sat det mål, at søstre i Hjælpeforeningen over hele verden skal fremme læsefærdigheden blandt Kirkens medlemmer. For nogle vil dette betyde, at man skal overvinde sociale, kulturelle eller personlige hindringer for at kunne opnå en grundlæggende læsefærdighed. For andre vil det betyde, at de skal til at benytte deres evner til at studere skriften mere regelmæssigt og hjælpe andre med at udvikle evangeliske læsefærdigheder.

ILLUSTRERET AF NANCY SEAMON CROOKSTON

VI KAN HJÆLPE ANDRE MED AT OPNA EVANGELISK LÆSEFÆRDIGHED

Søster Mabel Khumalo, der er besøgslærerinde i Zimbabwe i Afrika, blev bekymret, da en søster, som hun besøgte, holdt op med at komme i Kirken, fordi hun skammede sig over sin manglende evne til læse i skrifterne og Kirkens håndbøger. Søster Khumalo og hendes makker hjalp søsteren med at tilmelde sig læsekursus, som Kirken tilbød. »Søster Khumalo!« udbrød søsteren, da hun hørte om kurset, »det her har jeg drømt om længe.«

En anden besøgslærerinde, søster Priscilla Samson-Davis fra Ghana, tager bussen hen for at besøge en søster. »Den kvinde, jeg besøger, kan ikke læse,« forklarer søster Samson-Davis. »Når jeg er derhenne, læser jeg skrifterne for hende.«

I Sandy i Utah erfarede en søster, at hendes besøgslærerindemakker, som ikke var kommet i Kirken i flere år, så inderligt ønskede at opnå sit eget vidnesbyrd, men følte sig ude af stand til at læse Mormons Bog. Wardets hjælpeforeningspræsidentinde vidste, at der var flere andre søstre, der havde det på samme måde. Så under biskoppens ledelse organiserede Hjælpeforeningen en ugentlig Mormons Bog-klasse for alle interesserede søstre i wardet. En søster blev kaldet til at undervise klassen og lede samtalerne. »Der er sket noget i alle de deltagende kvinders liv,« siger hun. »En kvinde, som tvivlede på Mormons Bogs sandhed, har opnået et stærkt vidnesbyrd og har modtaget templets velsignelser. En ældre kvinde, som havde svært ved at forstå grundlæggende evangeliske principper, har nu fået sig et sæt helt nye skrifter, som hun fortrøstningsfuldt studerer.«

Når søstre over hele verden følger vore lederes ord og studerer og gransker skrifterne, kan vi bedre forstå Nephis ord: »Min sjæl fryder sig over skrifterne, og mit hjerte overvejer dem, og jeg nedskriver dem til mine børns lærdom og nytte« (2 Nephi 4:15).

- *Hvordan kan du gøre studiet af skrifterne til en væsentligere del af dit liv?*
- *Hvem kan du hjælpe med at udvikle evangeliske læsefærdigheder?* □

HVORFOR KAN JEG IKKE PRØVE AT RYGE OG DRIKKE BARE EN GANG?

Hvorfor skulle jeg ikke kunne prøve at ryge eller drikke spiritus bare en enkelt gang, så jeg kan vide, hvordan det er? Jeg vil jo aldrig gøre det igen. Hvad skade kan der ske ved at gøre det en enkelt gang?

Svarene har til hensigt at hjælpe og vejlede, men er ikke udtryk for Kirkens lærdomme.

VORES SVAR:

Du kender sikkert svaret, inden vi giver det: Det er bedst aldrig at begynde på noget, som kan blive en nedbrydende vane. Det vil aldrig gøre dig klogere eller stærkere at ryge eller drikke spiritus. Du lærer mere af at gøre det rette.

Hvis du engang giver efter for en fristelse, så vil du støde på den fristelse igen og igen. Andre mennesker vil tvivle på dig, når du siger, at du hverken ryger eller drikker. De vil vide, at du har givet efter for det én gang, og tro, at du måske giver efter igen.

Det nytter heller ikke at gøre det i det skjulte. Du skuffer måske ikke dine venner, men du vil helt sikkert skuffe dig selv. Livet kan let blive skræmmende, hvis du ikke kan stole på, at du træffer de rette valg. Og du har hørt Kirkens ledere opfordre os til at træffe rette valg. Hvorfor ikke stole på deres visdom og vejledning?

Her er nogle udvalgte kommentarer fra de mange, mange breve, vi har modtaget fra læsere over hele verden.

LÆSERNES SVAR:

Du bør ikke ryge tobak eller drikke spiritus, fordi (1) du, da du blev døbt, besluttede at aflægge verdslige ting; (2) det vil være udtryk for en manglende taknemlighed for visdomsordet, som vor himmelske Fader og hans Søn har skænket os; (3) det vil ikke alene skade dig fysisk, men også åndeligt, fordi det gør dig sårbar over for andre fristelser; og (4) en, der virkelig er Frelserens discipel, vil aldrig gøre noget, som kan skade hans forhold til Gud. Personligt er jeg glad for at overholde visdomsordet og de andre bud, sådan at intet kommer imellem mig og min himmelske Fader.

Martín F. Alama Sono, 16, Pueblo Libre Ward, Magdalena Stav i Lima, Peru

Enhver ved, at alkohol og tobak kan være skadelige stoffer. De, der ryger og drikker, holder som oftest først op, når det er gået ud over deres helbred. Jeg har set mange mennesker, som er begyndt at drikke af forskellige årsager: af nysgerrighed, for at dulme stress eller for at glemme deres problemer. De ender altid med at sætte deres sundhed på spil, og de ender i dårligt selskab.

I Alma 37:35 kan vi læse: »O, min søn, husk at lære visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds bud.« Som omvendt til Kirken misunder jeg de unge, der er født i trofaste familier, og som er blevet undervist i Herrens vilje fra de var små. Jeg ville ønske, at jeg kunne have fundet Kirken noget før. Men jeg er taknemlig for Jesu Kristi evangelium og for de hellige, som har hjulpet mig med »at lære visdom.«

Lee Sang Rae, Kim Hae Gren, Pusan Vestre Stav Korea

Min far hjalp mig med at se konsekvenserne af »bare at prøve noget én gang.«

Han og jeg er begge mekanikere. En dag foreslog han, at jeg skulle gå på arbejde i hvid skjorte i stedet for i mit sædvanlige arbejdestøj. Det kan jeg da ikke, sagde jeg. Skjorten bliver jo snavset af olie og støv fra maskinerne. Det gør da ikke noget, svarede

FOTO: CRAIG MOYER

min far: Det er jo bare den ene dag. Men jeg protesterede igen og sagde, at pletterne ville være meget svære at få af igen. Så forklarede han, at det at ryge eller drikke »én gang« var ligesom at gå i hvid skjorte på arbejde. Måske skader alkoholen og tobakken ikke din krop, sagde han, men det at prøve det én gang vil skade din ånd.

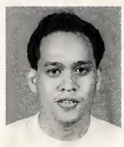
Synd er som smøreolie. Det gør os snavsede, og snavset er svært at få af igen. Det er muligt at omvende sig, men det er aldrig let. Det er bedre aldrig at synde, uanset om det så bare er én gang eller bare en lille smule.

Fábio Máximo, 20,
Campinas 4. Ward,
Campinas Stav
Brasilien

For *virkelig* at finde ud af, hvordan det er at ryge og drikke, er man nødt til at gøre det mere end bare én gang. Du ville være nødt til at prøve det igen og igen for virkelig at vide, hvordan det er, og så ville du være blevet afhængig af det.

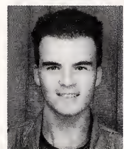
Det er dumt at eksperimentere med tobak eller alkohol (eller andre skadelige stoffer). Hvorfor skulle du dog prøve dem, når du, ligesom alle andre, ved, at de er skadelige. Det eneste du får ud af at prøve det første gang, er ondt i halsen, hoste, svimmelhed, dårlig mave eller det, der er værre. Disse ting er kroppens signal til dig om, at disse ting er giftige.

Winston L.
Cervantes, 24,
Santa Mesa Ward,
Manila Stav
Fhilippinerne

Vi behøver ikke at ryge eller drikke for at finde ud af, at den slags er skadeligt for os. Da jeg var i hæren, så jeg for eksempel mænd, der drak, til de blev syge af det. Bare ved at se på dem, kunne jeg forstå, hvor skadelig en virkning alkohol har. Jeg mener, at det er muligt at se resultatet af den slags uden selv at begynde på det.

Så længe vi overholder visdomsordet og de andre befalinger, kan vi skelne det rigtige fra det forkerte, fordi Ånden oplyser os.

Emmanuel
Tomadon, 19,
Nancy, Frankrig

Det er tåbeligt og farligt bare at overveje at prøve tobak eller alkohol eller noget andet, som er farligt og skadeligt. Tanken er det første skridt, så følger handlingen snart efter. Hvis du engang er blevet afhængig af tobak og alkohol, så er det svært at holde op igen. Du vil ikke bare skade dig selv, men også dem, der holder af dig.

Vor himmelske Fader elsker sine børn, og han vil hjælpe dig, hvis du beder om styrke til at modstå fristelsen.

Lea Carta, 15,
Køln 1. Ward,
Düsseldorf Stav, Tyskland

Hvis du vælger at prøve at ryge og drikke »bare én gang,« så vil Satan uophørligt friste dig til at prøve igen og igen.

Et stærkt bolværk kan modstå selv de stærkeste bølger. Men selv den mindste revne i bolværket, vil få det til at bryde sammen under de konstante bølgeslag.

Shu Hua Chen, 24,
Tao Yuan Vestre Gren,
Hsin Chu Distrikt
Taiwan

Mens jeg gik på high school, var jeg ikke meget for at omgås nogen, der røg eller drak, hvad enten det var på skolen eller udenfor. Jeg havde venner på andre skoler, som inviterede mig til verdslige fester, men jeg deltog aldrig i dem. Jeg ville hellere være et lys eller et eksempel for mine venner og vise dem, at det er muligt at leve i verden, men ikke af verden.

Mit eksempel hjalp mange af mine yngre venner til at blive missionærer og trofaste medlemmer af Kirken.

Jeg tænker altid på ordsproget: »En stor brand begynder med en lille flamme.«

Pongia Vaka, 21, Havelulotu 2. Ward, Nuku'alofa Søndre Stav, Tonga

Jeg forstår godt, hvordan du har det. Jeg er selv en af dem, der vil prøve det hele. Og for en del år siden overvejede jeg, om jeg skulle prøve at ryge og drikke.

Men efterlevelse af budene er vores måde at vise Herren, at vi er lydige mod ham. Han kender vores handlinger, og det er vigtigt, at vi viser ham vores kærlighed ved at være tro mod ham.

Shiroe Kuwana, 29, Hokkaido, Japan

Lad mig fortælle jer om en undersøgelse, som jeg foretog blandt hundrede mennesker i forskellige aldersgrupper, som var afhængige af tobak.

Tre procent sagde, at de røg, fordi alle andre gjorde det. Elleve procent sagde, at de havde brug for en stimulans. Fem procent sagde, at de røg, fordi de »godt kunne li' det,« og resten, 81 procent, sagde, at de var begyndt at ryge »af nysgerrighed.« Hvad viser det os?

En af dem, som jeg talte med, sagde, at hun meget gerne ville holde op med at ryge. »Hvis jeg havde vidst, hvad der ville ske med mig,« sagde hun, »så ville jeg aldrig have rørt en cigaret, end ikke af nysgerrighed.« Hun sagde, at rygning var »nedværdigende, dyrt og farligt.«

Hvis vi bryder visdomsordet, vil det ikke alene påvirke os rent fysisk, men vores ånd vil også tage skade, fordi vi overtræder en af Guds befalinger. Tænk på alle de velsignelser, som loves os, hvis vi bare vil overholde den lov, som findes i Lære og Pagter 89.

Rosa Elena Montalvo Martínez, 20, Nueva Era Ward, Veracruz Reforma Stav Mexico

Verden er fuld af triste mennesker, der er fanget af alkohol og narko, og som engang sagde: »Jeg vil bare prøve det én gang.« Når vi er unge, forstår vi ikke altid Jesu Kristi evangelium helt. Så i stedet for at tilfredsstille vores nysgerrighed med hensyn til det, der hører verden til, burde vi bruge vores energi på at lære skrifterne bedre at kende, bede om større forståelse og følge den vejledning, som vi får fra vores kirkeledere.

Husk, at Herren har lovet os, at hvis vi vil holde visdomsordet, »at dødens engel skal gå forbi … og ikke slå (os) ihjel« (L&P 89:21).

María Eugenia Ramírez Reyes, 22, Nueva Aurora Ward, Viña del Mar Stav, Chile

Du kan bistå med at gøre SPØRGSMÅL OG SVAR bedre ved at svare på spørgsmålet herunder. Send dit svar til STJERNEN, Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 København N. inden den 15. oktober 1994. Skriv dit navn, alder, by, ward og stav i dit svar. Hvis det er muligt, må du også gerne vedlægge et foto af dig selv. Dette foto returneres ikke. Hvis dit svar er af fortrolig karakter, kan du bede om, at dit navn ikke offentliggøres. Ikke alle svar vil blive benyttet.

Spørgsmål: Nogle gange sidder jeg i kirken og hører en taler sige: »Hvor er Ånden dog stærk i dag,« men jeg har ikke følt en pind. Er det bare noget, de bilder sig ind, eller er der noget galt med mig? □

EN BESKYTTENDE HÅND

Theodorus G. Baalman

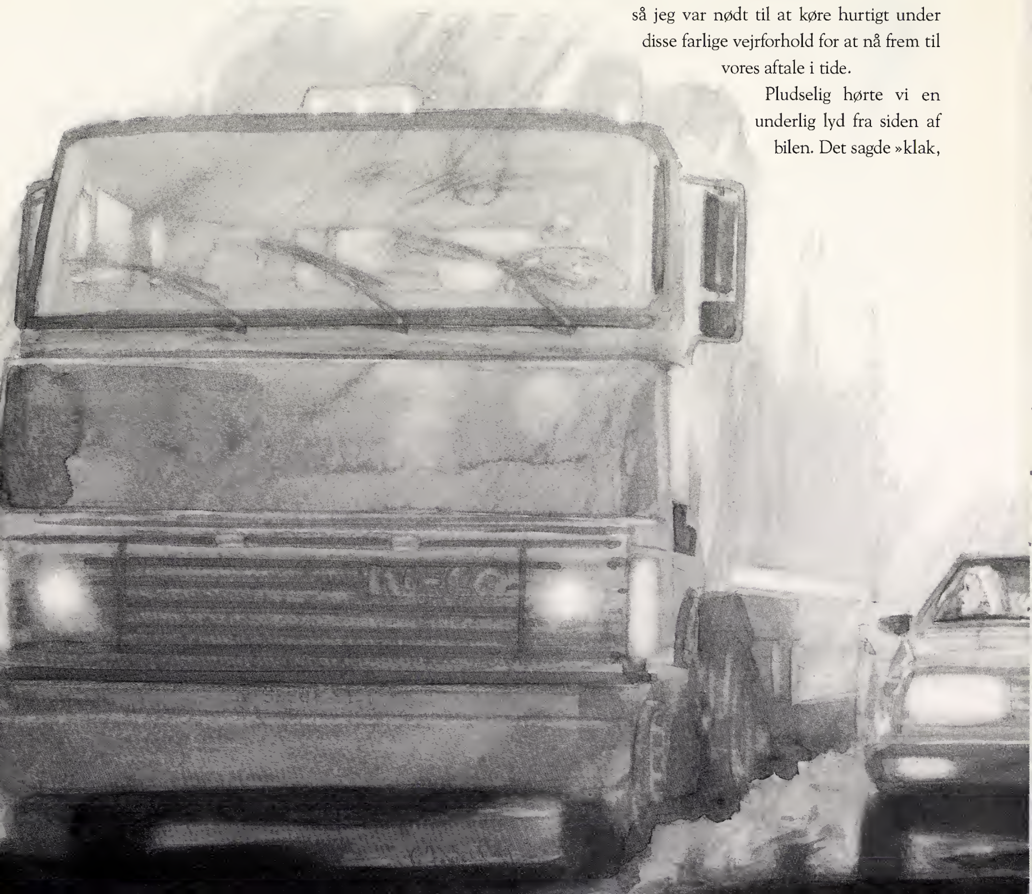
ILLUSTRATION AF DOUG FAKKEL

En lang kø af biler og store lastvogne drønede af sted på motorvejen, mens regnen silede ned, og dækkene summede mod den våde asfalt. Det vand, som sprøjtede op fra hjulene på lastbilerne, dannede kaskader af vand bag dem. Hver gang vi passerede en af disse store giganter, forsvandt vores udsyn fuldstændig i disse kaskader af vand.

Til tider, når der var en lang kø af biler foran os, måtte vi køre i flere minutter ved siden af et af disse enorme køretøjer. Min kone stirrede forskræmt på det store uhyre, der tordnede af sted et par meter fra os.

Jeg mukkede over, at vi var kommet så sent af sted, så jeg var nødt til at køre hurtigt under disse farlige vejrforhold for at nå frem til vores aftale i tide.

Pludselig hørte vi en underlig lyd fra siden af bilen. Det sagde »klak,

klak, klak, *klak*« og lød ligesom de første takter af Beethovens Femte Symfoni, om hvilken komponisten har sagt: »Det er selve skæbnen, der banker på døren.« Lyden gentog sig med jævne mellemrum.

Jeg standsede bilen ude i vigesporet og eftersä hjulene og karrosseriet. Jeg kunne ikke se noget, som kunne have lavet den bankelyd, så vi kørte videre. Efter at have kørt en del kilometer hørte vi igen den bankelyd. Jeg standsede og undersøgte bilen igen. Der var intet at se. Men da jeg standsede for tredje gang, opdagede jeg noget. Der var en bule på et af dækkene, der langsomt antog størrelsen af en kokosnød!

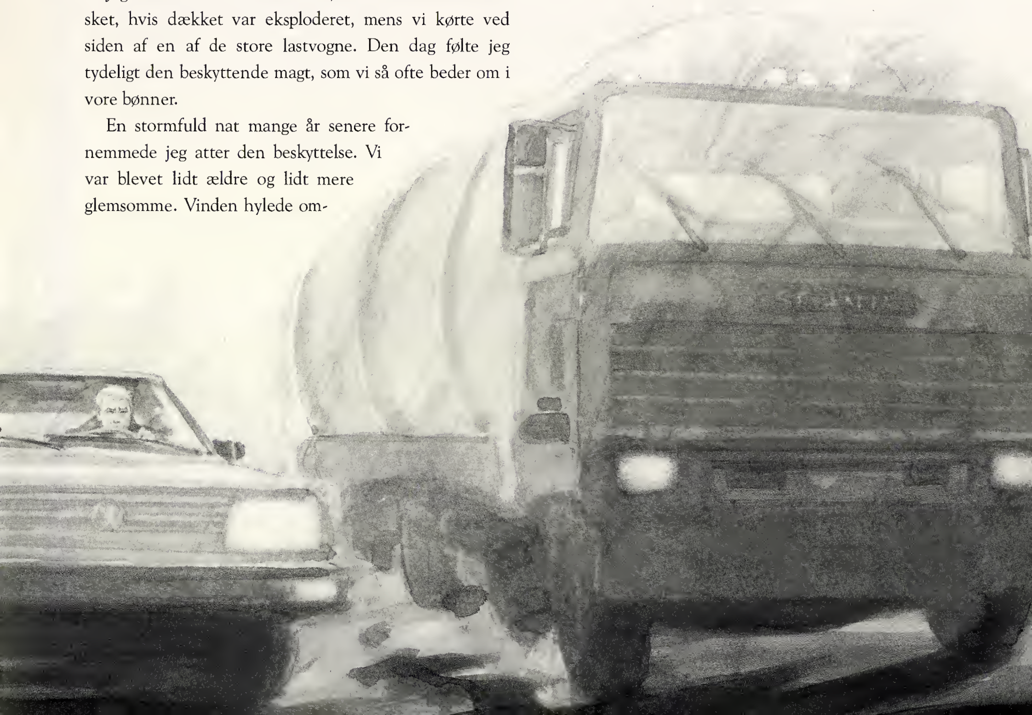
Da mekanikeren, som kom for at skifte hjulet, undersøgte indersiden af dækket, fløjtede han ildevarslende. Selvom dækket var helt nyt, havde der været en flænge i det. En fabrikationsfejl. »I kunne ikke være kørt en kilometer længere med det der,« sagde manden. »Dækket ville være eksploderet.«

Jeg skælvede ved tanken om, hvad der kunne være sket, hvis dækket var eksploderet, mens vi kørte ved siden af en af de store lastvogne. Den dag følte jeg tydeligt den beskyttende magt, som vi så ofte beder om i vore bønner.

En stormfuld nat mange år senere fornemmede jeg atter den beskyttelse. Vi var blevet lidt ældre og lidt mere glemsomme. Vinden hylede omkring huset og ruskede i døre og vinduer. Men indenfor var der fredeligt og rart. Og vi sov trygt og godt.

Næste morgen vågnede vi, bad vores morgenbøn og gik nedenunder. Nede i køkkenet fik vi vores livs chok! Der lugtede kraftigt af gas, og køkkendøren, som vi normalt låste omhyggeligt, var blæst op. Uden at tænke over det, havde vi ladet gassen være tændt og glemt at låse døren. På en eller anden måde havde stormen blæst døren op. Hvis døren ikke havde stået åben, ville gassen være blevet antændt af flammen i vandvarmeren og eksploderet.

Vi er ikke kloge folk, men blot et ganske almindeligt ægtepar, som bestræber sig på at efterleve de pagter, vi indgik med vor himmelske Fader, da vi blev gift i templet. Vi føler os beskyttet. Måske bliver vi beskyttet meget oftere, end vi er klar over. Vi er helt sikre på, at det var vor himmelske Faders hånd, der to gange reddede os fra ulykken. □

Min fjendes dagbog

Stephen G. Biddulph

Det kan måske lyde mærkeligt, men det var faktisk under Vietnam-krigen, at jeg fandt hemmeligheden bag et fredeligt og lykkeligt liv. Jeg havde været ved fronten uafbrudt i to måneder og det var efterhånden ved at tære på min fysiske og åndelige styrke. Breve hjemmefra blev sjældent bragt ud til frontlinjerne. Og der var ingen nadvermøder eller gudstjenester, som kunne give mig åndelig styrke hver uge. Det eneste jeg havde, var mine personlige bønner. Jeg følte mig meget ensom og forladt.

Lidt efter lidt begyndte de daglige kampe og blodsudgydelser at nedbryde mig og hærde mit hjerte. Jeg begyndte at blive som de nephitiske krigere, der tørstede efter deres fjenders blod (se Mormon 3:9).

Den 9. juli 1972 holdt min bataljon, efter en lang dags taktisk march, hvilepause i en lille landsby, som fornylig var blevet angrebet. De rygende rester af hytterne lå og ulmede i strålerne fra den nedgående sol. På en mark i nærheden fandt vi liget af en ung nordvietnamesisk soldat. Mens vi gennemsøgte hans tøj efter vigtige papirer, stirrede jeg på denne fjende med kolde øjne.

De papirer, vi fandt på den døde soldat, blev afleveret til vores øverstbefalende. Min interesse blev vakt, da jeg hørte, at papirerne ikke indeholdt militære oplysninger, men derimod en dagbog. Jeg var forbløffet over, at denne fjendtlige soldat havde taget sig tid til at føre dagbog. Og jeg spekulerede på, hvad hans sidste nedskrevne ord mon var.

Den aften fik jeg en råoversættelse af dagbogen. Jeg læste den i det flakkende lys fra min lille primus.

»Jeg ved ikke, hvor vi er,« stod der. »Vores officerer siger, at vi kæmper tappert imod de amerikanske imperialister, der har invaderet vores fædreland. Vi kæmper tappert, men vi er dårligt udrustet. Jeg føler mig ensom. Jeg savner min familie. Jeg gad vide, hvordan de har det. Jeg savner mit hjem og længes efter at være tilbage i bjergene og vandre i skovene. Jeg ville ønske, jeg kunne se blomsterne, fuglene og dyrene derhjemme igen.«

Jeg stirrede på papiret. Ordene rystede mig. Det var ikke en fjendes ord. Det var en beslægtet ånds ord! Hans folk og mit folk var mødtes som fjender og nedstirrede hinanden henover en tilsyneladende uoverstigelig kløft af kulturelle, etniske og politiske forskelligheder. Men vi var ikke fjender i ånden. Under andre omstændigheder kunne vi have været brødre.

Pludselig forstod jeg, at Vietnam ikke var den egentlige slagmark, og at mine kammerater og jeg ikke var de egentlige krigere. Den rigtige krig blev oprindelig ført af Lucifer i himlen. Og på jorden var fjenden ikke nordvietnameserne eller noget andet folk, men det ondes usynlige kræfter, som fører krig for at holde menneskeheden nede i uvidenhed og åndelig trældom.

De rigtige krigere kæmper under Jesu Kristi banner. Disse krigere hverken ødelægger eller slår ihjel. De lindrer smerter og tilbyder liv, nemlig evigt liv, gennem Jesus Kristus og kundskaben om hans evangelium.

Da jeg sad ved ilden den dag i Vietnam, opdagede jeg, at lykke og fred opnås ved at forstå en menneskesjæls værdi, uanset hvad race, tro eller politiske standpunkter vedkommende har, og ved at vide, at vi alle er vor himmelske Faders børn. Når man har den kundskab, elsker man alle mennesker, selv dem, der ser ud til at være fjender. □

ILLUSTRERET AF DIKAYL DUNKLEY

Templer og vidnesbyrd i Tikal

Marvin K. Gardner

FOTO: FORFATTEREN

Tårnhøje templer hæver sig majestætisk over junglen og stræber mod himlen. Den dæmpede hvisken af fordums folk synes stadig at genlyde i kamrene og gangene, på gårdspladserne og de stejle trapper. Her trives mystikken endnu.

Det er Tikal, som engang var en blomstrende maya-by. Da mayaernes civilistation døde, døde Tikal også, og den blev begravet under den frodige vegetation i Guatemalas nådesløse regnskov. Nogle af Tikals pyramider og paladser, samt nogle af dens mysterier, er nu blevet afdækket, så vi spørgende kan betragte dem.

PÅ ET AFSIDES STED

Oldtidens folk tilbad deres guder her i Tikal. I dag synes de unge sidste dages hellige, som bor i nærheden, at Tikal er det ideelle sted til at opføre et skuespil om lamaniten Samuel, som profeterer for nephiterne oppe fra bymuren. Eller kong Benja-

I Tikals dramatiske omgivelser falder det naturligt at opføre spontane skuespil fra Mormons Bog. Især når man har et lydhørt publikum! Stedet er også ideelt til stille meditation.

mins tale fra toppen af et tårn. Eller Abinadis vidnesbyrd for den ugudelige kong Noah. Det er et inspirerende sted at tale om profeter, både fortidens og nutidens. Om templer, både fortidens og nutidens. Om sandheder, både skjulte og levende. Om profetiske røster, der taler fra støvet.

På et afsides sted, langt fra andre besøgende, sidder elleve unge sidste dages hellige piger sammen med deres vejledere og en af pigernes bror. De er seminar- og institutelever fra den nærliggende by San Benito, og de har tilbragt

morgenen sammen med at udforske Tikals hemmeligheder. De har set vilde påfugle og losser langs skovstierne. De har klatret op af stejle stentrapper. (»Man burde altså installere en elevator her,« sagde en af pigerne lunt). Fra toppen af de ældgamle bygningsværker har de stirret ud over horisonten. Den tropiske regnskov strækker sig vidt, som havets endeløse bølger, og toppen af andre oldtidstempler stikker op af vegetationen som skibe på et roligt, grønt hav.

Det har været en dejlig dag. De unge piger finder læ for den brændende sol i skyggen fra et gammelt palads. Inde på en gårdsplads holder de hvilepause og bærer vidnesbyrd for hinanden. Med blide stemmer synger de »Hav tak for profeten,« og bagefter er der en, der beder en bøn.

»Vi er heldige, at vi bor så tæt på området her,« siger en af dem med ærbødighed i stemmen. »Det var et sted, der betød meget for vores forfædre.« De andre er enige og udtrykker respekt og taknemlighed for Tikal og dens arv.

ET ANDET TEMPEL

Omgivet af de ældgamle templer og stedets fortættede aura kommer de unge sidste dages hellige naturligt til at tænke på et andet tempel i deres land – et, der ligger mange kilometer herfra i Guatemala City.

»For ikke så længe siden havde vores familie en oplevelse, som vi havde drømt om længe,« siger Yeszenia Delvalle på 18 år. »Vi blev beseglet til hinanden i templet. Nu da vores familie er blevet beseglet, håber vi, at vi kan leve sammen som en familie for evigt.«

Alle de unge piger i gruppen har været i templet for at blive beseglet til deres forældre eller udføre dåb for de døde. For nogle år siden tog grenens unge ud på den femten timer lange bustur til Guatemale City for at udføre dåb. »Ved at lade os døbe for de døde, giver vi andre mulighed for at omvende sig og berede sig på opstandelsen,« siger Zoila Delvalle på 17. »Så er det op til dem, om de vil tage imod det eller ej. Man føler Ånden i templet. Man føler sig rolig. Man har næsten ikke lyst til at tage

derfra. Man føler sig så godt tilpas. Det er smukt.«

»Jeg er Gud taknemlig,« siger Cleily Valdez på 17, »at jeg tilhører hans Kirke, og er blevet beseglet til mine forældre i templet. Det at have evangeliet er vidunderligt, og det hjælper os til at opnå evigt liv.«

Rubí Monzón på 24, som fornylig er vendt hjem fra sin mission, er seminarlærer. »Min mor døde, da jeg var 14,« siger hun. »Det var meget hårdt for familien. Jeg var ofte alene hjemme, og følte jeg mig ensom. Men engang, hvor jeg sad og græd, hørte jeg en stemme sige, at jeg ikke var alene, og at Herren var med mig og ville hjælpe mig. Det var en trøstende stemme, og den gjorde mig glad. Siden da har jeg følt fred, fordi jeg ved, at Herren elsker mig og altid er hos mig.«

Tre år efter moderens død blev Rubí og hendes familie beseglet i templet i Guatemala City. »Jeg er taknemlig, fordi vor himmelske Fader har gjort det muligt for os at blive en evig familie. Jeg ved, at hvis jeg er lydig, vil jeg altid kunne være sammen med min mor, min far, og mine søskende. Jeg tænker tit på min mor, og jeg ved, at vi snart skal være sammen igen.«

Rubís lillesøster, Raquel på 22, mindes, at hun og resten af familien fik deres patriarkalske velsignelser, da de tog til Guatemala City for at blive beseglet i templet. »Min velsignelse har været en stor hjælp for mig. Den fortæller, at hvis jeg vil bede, studere skrifterne, faste og følge den vejledning, som min mor gav mig, mens hun endnu levede, vil jeg kunne træffe de rette valg og forblive trofast i Kirken.«

»DEN SANDE GUD«

Bortset fra de fantastiske omgivelser minder mødet her i Tikal meget om de møder, som holdes over alt i verden, hvor sidste dages hellige samles for at udtrykke deres taknemlighed og bære deres vidnesbyrd. Følelserne og tårerne får frit løb, mens de unge piger udtrykker tak for en kærlig himmelsk Fader, for Frelseren og hans forsoning, for levende profeter og genoprettelsen.

»Jeg ved, at der er en grund til, at vor himmelske Fader sendte os ned på jorden,« siger Karla Monzón på 17. »Jeg er taknemlig for, at han sendte sin Søn ned for at sone for vore synder. Han har givet os evangeliet og Kirken, så vi kan udvikle os og vende tilbage til hans nærhed.«

»Jeg er min himmelske Fader taknemlig for, at han lod mig finde evangeliet,« siger Olinda Menéndez på 24. »Jeg ved, at hvis vi vil læse skrifterne og bede, så vil hans Ånd være os nær.«

»Jeg ved, at Mormons Bog er sand,« siger Judith Monzón på 20. »Den er et redskab i Herrens hænder.«

»Jeg var lykkelig, da mine forældre, min bror og jeg blev beseglet i templet,« siger Juanita León på 12. Hun fortæller, at hendes far ejede en restaurant og drak en hel del. »En

dag kom en dreng forbi og fortalte min far om Kirken. Vi fik alle missionærlektionerne og blev døbt to uger senere. En måned efter vores dåb blev min far kaldet til præsident for grenen i San Benito. Et år senere blev vi beseglet i templet. Min far drikker ikke mere!«

Juanita er også taknemlig for bøn: »Da jeg var syg, bad jeg hele tiden, og Herren trøstede mig. Jeg ved, at han er den sande Gud, og jeg beder til, at jeg vil forblive trofast.«

LEVENDE HELLIGES STEMMER

Mens disse unge sidste dages hellige synger, beder og bærer vidnesbyrd, fylder Herrens Ånd dette stille hjørne af det ældgamle Tikal. Man føler sig som i templet.

Nu er det tid til at spise frokost og lege skjul i junglen. Ude på skovstien drysser der pludselig blade ned på pigerne, og der lyder klappelyde oppe fra træerne. Da pigerne kigger op, ser de en flok aber, som hænger i halerne i grenene højt oppe. Pigerne ler og klapper og laver abelyde. Så kaster en af aberne noget ned på jorden. En af pigerne samler det op og opdager, at det er kernen fra en tropisk frugt. Og abens tandmærker sidder mejslet ind i den!

Da gruppen bereder sig på at vende hjemad, indfinder der sig atter en stille, ærbødig ånd. Mange spørgsmål spøger endnu i Tikal: Hvem var det, der boede og dyrkede deres guder her i oldtiden? Hvad vidste de om Gud, universet og meningen med livet? Hvad blev der af fædrene og mødrene, mændene og hustruerne, de smukke sønner og døtre? Tikals storslåede templer står tomme, og der hersker en trist stemning her. Man fornemmer, at dette engang så stolte folk mødte en trist skæbne.

Efter at være klatret op i flere af de ældgamle maya-templer, er det rart med et lille hvil i en afsides gårdsplads, hvor man kan udtrykke sine følelser. Seminarlæreren Rubí Monzón (*nederst*) leder sangen og vidnesbyrdmødet.

Men det er tro og håb, ikke tristhed, som følger de unge piger. De ved, at templet i Guatemala City og alle de andre sidste dages hellige templer over hele verden genlyder af levende helliges stemmer. Disse moderne templer, som rummer lys, sandhed og svar, er fyldt af Herrens Ånd. Inde bag templernes mure tilbeder fædre, mødre, sønner og døtre den levende Gud med glæde, mens de lærer mere om meningen med livet og bliver beseglet til hinanden som evige familier. □

SJÆLENS ANKER

Ældste Russell M. Ballard
De Tolvs Kvorum

ILLUSTRERET AF PERRY VAN SCHELT; *DEN FØRSTE ÅBENBARING*, AF GARY SMITH

Har I nogensinde set et stort skib lette anker? Det er fascinerende at se og høre de store kæder skrabe mod skibets metalskrog, mens ankeret hæves eller sænkes. Når et anker er anbragt rigtigt på havbunden, kan det holde et stort skib på plads, selv i høj søgang.

Ligesom et skib har brug for et anker, der hindrer det i at drive ud på åbent hav, har mennesker brug for åndelige ankre, hvis de skal forblive trofaste og ikke drive ud på fristelsernes og syndens hav. Tro på Gud og hans Søn, Jesus Kristus, er det vigtigste anker, som vi må have for at kunne holde os på plads i disse tider med social uro og ugudelighed overalt. Vores tro må, hvis den skal kunne holde os effektivt på plads, være centreret i Jesus Kristus, hans liv og forsoning, samt i genoprettelsen af hans evangelium i de sidste dage.

Fornylig talte jeg til en gruppe vordende missionærer. Mange af disse unge mænd og kvinder havde truffet den beslutning, at de ville tjene på en fuldtidsmission, men andre var ikke helt sikre på, om de ville tage imod kaldelsen. Jeg fortalte dem, at de ikke behøvede at beslutte sig for, om de ville tage på mission eller ej her og nu. Men jeg sagde, at de måtte afgøre med sig selv, om Joseph Smith virkelig knælede i Guds og Jesu Kristi nærhed »en herlig, klar morgen, tidligt om foråret 1820« (Joseph Smith – Historie 1:14). Lyt til Joseph Smiths egne ord:

»Efter at jeg var kommet til det sted, som jeg forud havde udset dertil og havde set mig omkring og konstateret, at jeg var helt alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, førend jeg blev grebet af en magt, der ganske overvældede mig og havde en så forbavsende magt over mig, at den bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tæt mørke omgav mig, og det forekom mig en kort tid, som om jeg var dømt til pludselig undergang.

Men jeg anvendte alle mine kræfter på at anråbe Gud om at udfri mig af den fjendes magt, som havde overvældet mig, og i selve det øjeblik, da jeg var lige ved at synke i fortvivlelse og hengive mig til tilintetgørelse – ikke til en indbildt tilintetgørelse, men til et virkeligt væsens magt fra den usynlige verden, som havde en så forfærdelig magt, som jeg aldrig før havde følt hos noget væsen – netop i dette forfærdelige øjeblik så jeg en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig.

Ikke så snart havde den vist sig, førend jeg følte mig befriet fra den fjende, som holdt mig bunden. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: Denne er min elskede Søn. Hør ham!« (Joseph Smith – Historie 1:15-17).

Hvis dette virkelig skete for Joseph Smith, så løser spørgsmålet, hvorvidt de vordende missionærer skulle tage på mission eller ej, eller hvorvidt de skal holde Herrens befalinger eller ej, jo sig selv, ikke? Hvis man ved, jeg mener, *virkelig ved*, at vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus, viste sig for Joseph Smith og talte med ham, som han sagde, at de gjorde, så burde den kundskab indgyde en et ønske om at tjene Gud og hans hellige Søn resten af ens liv.

Intet har større betydning i dette liv end at vide, at Gud, vor evige Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, atter har talt fra himlen og har kaldet profeter og apostle, som atter forkynder det evige evangeliums fylde på jorden. Det er vidunderligt at vide. Når man ved det, vil den kundskab påvirke ens liv.

Jeg bruger den samme argumentation om gengivelsen af Det Aronske Præstedømme ved Johannes Døber og Det Melkisedekske Præstedømme ved Peter, Jakob og Johannes. Lad os gøre det helt klart. Enten er Guds præstedømme blevet gengivet, eller også er det ikke. Når man har fået vished om, at det er gengivet, så er ens åndelige anker sikret mod livets trængsler og storme.

På samme måde er Mormons Bog enten Guds ord og endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, eller også er den det ikke. Så enkelt og alvorligt er det såmænd. Hvis Mormons Bog faktisk er Guds ord, sådan som jeg bærer vidnesbyrd om, at den er, ja, så er spørgsmålet om, hvorvidt vi skal efterleve dens principper og lærdomme, jo allerede besvaret, ikke sandt?

Det samme gør sig gældende med hensyn til vores levende profeter og apostle i dag. Enten er præsident Howard W. Hunter Guds profet på enhver måde, eller også er han det ikke.

I ved selv, hvordan I kan finde ud af, om disse ting er sande, for I kender jo evangeliets første grundsætning. Eftersom jeres tros anker er fastgjort til Herren Jesus Kristus, så forstår I, at I må bede for at opnå jeres eget, personlige vidnesbyrd. I forstår, at Helligånden »skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt« (Joh 14:26).

Forestil jer et smukt sejlskib, som er bygget af de bedste materialer, og som er gjort modstandsdygtigt over for de kraftigste bølger. Forestil jer, at ankeret er veludført. Men forestil jer så, at ankerkæden ved en fejltagelse er lavet af svagt og dårligt materiale. Tænk på, hvad der ville ske den allerførste gang, ankeret skulle sænkes, eller den første gang en stærk bølge søgte at drive skibet til havs. Hvis bare et led i ankerkæden brast, ville ankeret ruste op på havbunden, og skibet ville drive bort og måske blive knust.

Parallellen til vores liv er indlysende. Leddene i vores ankerkæde af tro og vidnesbyrd, som gør vores personlige anker i stand til at holde os på plads, er evangeliets enkle lærdomme. Kan I for eksempel se værdien af det led, der hedder personlig bøn? Ved at takke vor himmelske Fader for vore velsignelser, sikrer vi os selv. Bed om den hjælp, som du har behov for i dit personlige liv, din uddannelse, din karriere og dine forhold.

Kan I se, at visdomsordet er endnu et led i kæden? Ved trofast at efterleve Herrens sundhedslov, vil det led i kæden være med til at holde jeres legemer stærke, og I »skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte«

(L&P 89:19), som vil hjælpe jer med at blive endnu mere trofaste i Kirken.

Et andet led i kæden er tiende. At betale en ærlig tiende er ikke et spørgsmål om penge, men om tro. I kan betale en ærlig tiende, uanset hvor meget I tjener, hvis I udvikler tro til at gøre det. Herren vil bestemt »åbne himlens vinduer,« sådan som han har lovet dem, der er lydige mod dette bud.

Hvad med de led, der hedder ærlighed, moralsk renhed, tjeneste, deltagelse i kirkemøder og studium af skrifterne, for bare at nævne et par stykker? Disse led i jeres evangeliske ankerkæde kan synes elementære, men de er lige så vigtige som selve troens og vidnesbyrdets anker. Husk, at en kæde ikke er stærkere end det svageste led. Vi må dagligt efterse vores personlige kæde og se, om vi har nogle svage led, der kan gøre os sårbare over for djævelens påvirkning.

En god måde at holde sin kæde stærk på, er ved at modtage nadveren hver uge. Som I ved, er nadveren en fornyelse og påmindelse om vores pagt med Herren. Det er et oplagt tidspunkt til at fundere over vores levned i den forgangne uge. Gør nadveren til det tidspunkt, hvor I efterser jeres personlige evangeliske ankerkæder og sikrer jer, at hvert enkelt led er stærkt nok til at holde jer forankret i Kirken.

Jeres personlige kæde, som forankrer jeres sjæl til evangeliet, kan være lige så stærk, som I selv ønsker det. Vær taknemlige for omvendelsens princip, som gør det muligt for os at styrke eventuelle svage led i kæden. Hvis I ved, at I er fast forankret i vor Herre Jesus Kristus, men alligevel føler, at livets prøvelser er mere, end I kan bære, så find fred og styrke i kundskaben om, at I hver dag har gjort jeres bedste for at ære Herren. Husk at man aldrig bliver færdig med at styrke sit vidnesbyrd. Søg styrke hos Herren. Arbejd på et led ad gangen og styrk hvert enkelt af dem, indtil I kan føle jer fast forankret i Jesu Kristi evangelium. □

Leddene i vores kæde af tro – evangeliets enkle principper – sætter vores personlige anker i stand til at holde os fast i sikkerhed.

JEG FANDT MINE FORFÆDRE

Yara Cassab Deloroso

Da jeg mødte op til stavskonferencen den morgen i marts 1993, anede jeg ikke, i hvor høj grad mit liv, og mine forfædres liv, ville blive påvirket af det.

Jeg nød konferencen sammen med andre medlemmer af Santos Stav i Brasilien. Og så hen mod slutningen af mødet var der en søster, hvis tale særligt rørte mig. Hun talte om slægtshistorisk arbejde.

Min veninde, Silmara Peres, blev også bevæget af Ånden. Da mødet var forbi, henvendte vi os til en af dem, som er ansvarlig for det slægtshistoriske arbejde i vores stav og meldte os til navneuddragningsprogrammet.

Den følgende tirsdag tog vi hen til stavscentret for at begynde på vores nye opgave. Da vi havde fået lidt instruktion, begyndte vi at uddrage navne fra optegnelser på mikrofilm, så de frelsende ordinanser kunne blive udført i templet for de pågældende mennesker.

Der var en anden, som i forvejen sad og arbejdede på en mikrofilm. Han lod os venligt fortsætte på hans film, så vi straks kunne komme i gang.

Vi havde kun lige uddraget to navne, da jeg pludselig læste mine oldeforældres navne! Først havde jeg mine tvivl. Kunne det være et tilfælde? Vi spurgte den tilsynsførende om, hvilken by optegnelserne på mikrofilmen stammede fra. Hun kunne se, hvor overspændte vi var, så hun spolede filmen tilbage til begyndelsen, hvor bynavnet stod: Itirapina.

Silmara og jeg stirrede forbløffet på hinanden. Da vi fornylig havde været på ferie med vores biskop og hans familie, havde vi besøgt Itirapina. Jeg ville så gerne se byen, fordi min far stammede derfra. Da vi nu så på navnene og datoerne på mikrofilmen, var vi klar over, at vi virkelig havde fundet mine forfædre! Jeg blev grebet af dyb og inderlig taknemlighed. Nu kunne der udføres tempelarbejde for dem.

Siden da har Silmara og jeg gjort dette arbejde til en del af vores liv, og vores vidnesbyrd vokser hele tiden. Hver eneste uge tager vi hen i stavscentret og tjener på denne måde. Vi ved, at vi tjener Herren, når vi uddrager navne fra mikrofilmene, for nu kan disse mennesker også blive døbt og modtage tempelordinanserne.

Vi synes ikke bare, at det er en opgave. Det er en velsignelse. □

ILLUSTRERET AF SCOTT SNOW

DEN PERFE

Wendy Evans Udy

Den 14-årige Jason bad afslutningsbønnen efter vores søndagsskoleklasse. Det havde været en af mine bedste lektioner, og jeg holdt øjnene lukket lidt længere for at udtrykke min taknemlighed. Drengene rejste deres ranglede kroppe fra stolene og slentrede ud af klasseværelset.

Jason standsede, da han nåede hen til mig. »Det var en god lektion, søster Udy. Jeg fik noget at tænke over.«

Jeg smilede. »Tak, Jason. Jeg nød den også selv. Vi ses i næste uge.«

Jeg lagde kursushæftet og skrifterne i min taske og banede mig vej ad den overfyldte gang ned mod foyeren.

»Søster Udy! Søster Udy!« lød en stemme henover larmen. Jeg vendte mig og så bror Richardson, vores søndagsskolepræsident, som vinkede ad mig, mens han kæmpede sig gennem mylderet.

»Søster Udy, jeg har længe villet tale med dig, men jeg har ikke haft mulighed for det før nu,« sagde han, mens han gelejdede

ILLUSTRERET AF DIKAYL DUNKLEY

KTE LÆRER

mig ind i et tomt klasseværelse. »Du gør et godt stykke arbejde i din søndagsskoleklasse.«

»Tak.« Jeg smilede.

»Og derfor vil vi bede dig om at tage imod en elev mere,« fortsatte han. »Du ved nok, at familien Housman fornylig er flyttet til wardet, og vi har ikke rigtig vidst, hvor vi skulle anbringe Deedra. Men vi mener, at hun vil passe godt ind i din klasse.«

»Deedra?« stammede jeg. »Men hun er da mindst 18 år. Burde hun ikke være sammen med de voksne?« Eller i *Primary*, tænkte jeg. *Hvor som helst, bare ikke i min klasse.*

Jeg kendte godt Deedra. Jeg vidste, at hun var mentalt handicappet, og at hun snakkede højlydt under nadveren og skrålede med på alle salmerne. Jeg vidste, at nogle af pigerne gjorde nar af hende. Drengene ignorerede hende bare. Hvad ville denne atten-årige pige have tilfælles med en klassefuld livlige fjorten-femten-årige drenge?

»Jeg har jo ikke andre piger i min klasse i år,« mindede jeg bror Richardson om. »Og drengene kan være lidt vilde til tider. Vil det ikke være bedre at finde et andet sted til Deedra?«

Bror Richardson smilede fortrøstningsfuldt. »Nej, nej,« sagde han venligt. »Vi mener, at du vil være den perfekte lærer for Deedra.« Han så forventningsfuldt på mig og tilføjede så: »Men det er jo helt op til dig.«

Jeg sukkede. »Selvfølgelig er Deedra velkommen i min klasse.«

Bror Richardson strålede af glæde. »Det fortæller jeg hendes forældre,« sagde han glad. »Hun er der på søndag.«

Det var jeg ikke i tvivl om, at hun ville være. Deedra var aldrig fraværende. Hjertet sank i brystet på mig, da jeg tænkte på den lektion, jeg allerede havde forberedt til næste gang. Hvordan skulle jeg kunne holde drengenes interesse fanget, hvis jeg også skulle undervise på Deedras niveau? Drengene var vant til mange spørgsmål og samtaler om skrifterne. Deedra kunne end ikke læse.

Måske vil hun ikke bryde sig om klassen. Jeg stillede mig tilfreds med den tanke. *Så vil de indse, at hun er anbragt forkert.*

Den næste søndag morgen oprandt, smuk og klar, men det skønne vejr hjalp ikke på mit humør. Jeg sagde mine bønner uden synderlig entusiasme.

Efter søndagsskolens formøde skyndte jeg mig op til klassen. Deedra var der allerede med sine hornbriller siddende skævt på den fregnede næse.

Deedra smilede bredt, da hun fik øje på mig. »Davs, kammerat,« sagde hun, mens hun sprang op af stolen for at give mig et knus. »Skal jeg hjælpe dig med noget?«

Jeg fremtvang et smil. »Du kan stille stolene op. Jeg vil gerne have dem stillet op i en rundkreds.«

Hun var travlt beskæftiget med at stille stole op, da drengene trådte ind. De så opgivende på hende. »Her,« sagde Deedra og pegede på Jim. »Du kan sidde her, kammerat.« Hun stillede stolen fra sig. Jim satte sig. En efter en anviste Deedra drengene en plads. Så satte hun sig selv med front mod drengene. »Det klarede jeg godt,« sagde hun.

»Ja ... tak,« svarede jeg. Jeg præsenterede hende for de noget tavse drenge og begyndte på min lektion.

Deedra sad stille, mens drengene svarede på spørgsmålene. Der opstod en livlig samtale, mens klassen drøftede, hvilke funktioner de forskellige medlemmer i Guddommen har.

»Og hvad gør Jesus så?« spurgte jeg Deedra.

Hun så op på mig. »Han elsker mig,« svarede hun.

Jeg mistede mælet et øjeblik. »Det er rigtigt,« sagde jeg. »Det gør han.« Under resten af lektionen satte jeg tempoet lidt ned og rettede flere spørgsmål til Deedra. Hendes svar var enkle, men korrekte. Hun vidste det, der betød noget. Jeg påpegede over for drengene, at hendes svar var korrekte, selvom de ikke var, som vi regnede med. Inden vi vidste af det, var klassetiden forbi, og Deedra gav mig et knus, da hun gik. Denne gang krammede jeg også hende.

Jeg vil ikke påstå, at det gik let de følgende uger. Deedra kedede sig ofte, og drengene blev utålmodige. Men efterhånden kom de ind på livet af hinanden og kunne udveksle godmodige drillerier med Deedra, som forstod at svare for sig.

»Jeg vil sidde ved siden af Jim,« sagde Deedra en søndag. Jim fik røde ører, da de andre drenge drillede ham, men han gjorde godmodigt plads for hende ved siden af sig. Fra den dag sad Deedra altid sammen med drengene i stedet for over for dem. Den, hun valgte at sidde ved siden af, lod hende kigge med i sine skrifter og var på hendes hold, når vi spillede spil. Der var aldrig nogen, der klagede. Deedra var en del af klassen på lige fod med de andre.

Der var ikke længe til januar, og de fleste af mine elever skulle rykke op i næste klasse. Jeg fik fat i bror Richardson.

»Skal jeg beholde hende et år mere?« spurgte jeg.

Han smilede venligt til mig. »Du har gjort et stort stykke arbejde med Deedra. Men jeg har allerede talt med hende og hendes forældre, og vi mener, at hun er parat til at rykke op.«

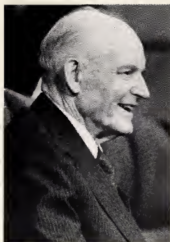
Jeg følte mig pludselig meget skuffet. Jeg var slet ikke klar over, hvor meget jeg var kommet til at holde af Deedra med hendes muntre ånd og evige knus. »Jeg vil savne hende,« sagde jeg oprigtigt.

»Jeg sagde jo, at du var den perfekte lærer til hende,« sagde bror Richardson.

»Nej,« svarede jeg stille. »Det var mig, der lærte noget i år. Det var Deedra, der var den perfekte lærer.« ☐

Elias bliver hentet i en ildvogn, **af Giovanni Battista Piazzetta.**
»Elias (sagde) til Elisa: Sig mig, hvad jeg skal gøre for dig... Elisa svarede: Lad mig få to dele af din ånd.
Det var et dristigt ønske, sagde Elias, men hvis du ser mig blive taget bort fra dig, skal du få det...
Mens de gik og talte sammen, kom der pludselig en ildvogn med ildheste... og Elias steg op til himlen i en storm« (2 Kong 2:9-11).

Guds måde at virke på er først og fremmest ved overtalelse og tålmodighed og langmodighed, ikke ved tvang og barsk konfrontation. Han bruger blid opfordring og mild overtalelse. Han handler altid med urokkelig respekt for den frihed og uafhængighed, som vi besidder. Han ønsker at hjælpe os og beder os indtrængende om muligheden, men han gør det ikke i modstrid med vores handlefrihed ...

Det var Satans hensigt, ikke Guds, at afskaffe og til sidst forbyde vore valg. Faderen til os alle ville ganske enkelt aldrig gøre noget sådant. Han vil altid stå os bi og hjælpe os med at se den rette sti, træffe de rette valg, reagere på den sande stemme og føle påvirkningen fra hans ubestridelige Ånd. Hans blide, fredfyldte, magtfulde overtalelse til at gøre det rigtige og finde glæde, vil være med os »så længe tiden varer og jorden står, eller så længe der findes et eneste menneske på jorden, der kan frelses« (Moroni 7:36).

– Præsident Howard W. Hunter